

בדלתיים סגורות

- 1 **שיחת א' עם ח"כ שלי יחימוביץ'** (להלן: "יחימוביץ'")
- 2 לאחר החקירה הראשונה, קישר ארמוזה בין א' לבין יחימוביץ', וזו נפגשה עם א' לבקשתו:
- 3 "ירון התקשר אלי וסיפר לי שיש לו ידידה ותיקה, שכבר התלוננה במשטרה בגין תקיפה בידי מר
- 4 קצב, והוא ביקש ממני להיפגש איתה, כדי לחזק אותה.. להפיח בה ביטחון עצמי והסכמתי מיד"
- 5 (עמ' 3041 לפרוטוקול).
- 6 יחימוביץ' העידה כי ארמוזה לא סיפר לה כי א' נאנסה: "כשבאתי להיפגש עם א', לא ידעתי
- 7 שמדובר באונס, חשבתי שמדובר בהטרדה מינית, במעשים מגונים" (עמ' 3042).
- 8 פגישתה עם א' התקיימה בקניון, שלא בנוכחות ארמוזה. במהלך השיחה, מספרת א' ליחימוביץ' על
- 9 שלושת האירועים ועל ששניים מהם הגיעו לכדי אונס.
- 10 אף שהשיחה לא תועדה על ידי יחימוביץ', היא זוכרת פרטים ספציפיים שנחקקו בזיכרונה:
- 11 "היא סיפרה על שלושה אירועים... התברר לי שיש שלושה דברים בסופו של דבר, שהיא לא
- 12 סיפרה בחקירת המשטרה. פרט אחד הוא, שהיא היתה איתו בחדר במלון ועלתה לחדר... היא
- 13 סיפרה שהיא נאנסה שם.. הפרט השני היה העובדה שהוא עלה אליה לדירתה הפרטית, ושם
- 14 ניסה לתקוף אותה ולא הצליח. היא הדפה אותו" (עמ' 3046).
- 15 הפרט השלישי היה שהיא נאנסה בלשכה בתל אביב: "יש לי איזה זיכרון עמום של איזה משרד
- 16 החדש שהם היו צריכים לראות, אבל אני לא משוכנעת שזה כך, אני זוכרת שזה היה במשרד.
- 17 ובמשרד הזה היא נאנסה והיא סיפרה לי את פרטי האונס. עכשיו היא לא, היא אמרה ואתה
- 18 יודעת, והיא סיפרה את כל מה שהיה פיזית, את כל הפרטים, והיא אמרה אבל את יודעת, והיא לא
- 19 סיפרה על האונס, והיא אמרה אבל את יודעת זה לא היה רק זה. אז אמרתי לה מה זאת אומרת לא
- 20 היה רק זה, היא אומרת הוא גם, היו עוד דברים, אז שאלתי אותה מה, אז היא אמרה הוא עשה את
- 21 זה. אז שאלתי אותה מה הוא עשה, והיא הפסיקה, חזרה לסיפור אחר ואז חזרה לזה שוב. ואמרה
- 22 את יודעת, במשרד הוא עשה את הדבר הזה, הוא, זה היה עד הסוף היא אמרה. היא חיפשה כל
- 23 הזמן את המלים... לקח לה זמן להגיד את המלה אונס, אז חדירה זה מלה שהיא לא יכלה לומר,
- 24 בסוף היא אמרה הוא אנס אותי. אז שאלתי אותה היתה חדירה את מתכוונת? אז היא אמרה כן,
- 25 אבל שוב, זה עולה לה בצעד קדימה שניים אחורה" (עמ' 3047).
- 26
- 27 יחימוביץ' הסבירה כי שלושת הפרטים האלו נחרטו בזכרונה משום ש-א' סיפרה לה שלא מסרה
- 28 אותם בעת שנחקרה במשטרה ואף התלבטה באוזניה בשאלה האם לדווח עליהם (עמ' 3047 שו' 7-9).
- 29 יחימוביץ' העידה כי הבינה מ-א' שרתיעתה מלדווח למשטרה על מקרה האונס במלון ועל כך
- 30 שהאירוע בלשכה בת"א כלל חדירה, נובעת מחששה מתגובת [REDACTED] מתגובת הסביבה וכי היא
- 31 נושאת עימה רגשות אשם, משום שלא סירבה לבקשת הנאשם לבקר בדירתה ולעלות לחדרו במלון:

בדלתיים סגורות

1 "גם הבנתי שהיא מאוד חוששת מהתגובה...
2 .. עיקר החרדות שלה נבעו ממה...
3 מבחינתה העובדה
4 שהיא התפתתה לעלות לחדר במלון, היתה קטסטרופלית, מבחינת רגש האשם שלה, העובדה
5 שהיא הניחה לו לעלות לדירה שלה גם הייתה קטסטרופלית בעיניה והחדירה זה בכלל היה דבר
6 שהוא היה מפלצתי בעיניה שהיא, אלה היו דברים שהיא התביישה בהם, פחדה לספר עליהם,
7 פחדה מתגובת הסביבה... אם היא היתה באה אלי לפני שהיא העידה במשטרה... לו זה היה תלוי
8 בי, הייתי אומרת לה אל תלכי להעיד במשטרה לפני שאת מקבלת ליווי וסיוע" (עמ' 3048-3049).

9 יחימוביץ' מתארת את התלבטותה של א' אם לחשוף את מעשי האונס, ולדבריה יעצה לה לספר את
10 כל האמת, הגם שלא דחקה בה לעשות כן (עמ' 3052).
11 לאחר שיחה זו בין א' לבין יחימוביץ', שוחח ארמוזה עם יחימוביץ', וממנה נודע לו לראשונה כי א'
12 נאנסה פעמיים וכי אין המדובר במעשי הטרדה מינית בלבד. או אז פנה ארמוזה ל-א' ועודד אותה
13 לספר במשטרה את כל האמת ואף פנה למשטרה וביקש כי א' תיחקר על ידי חוקר מיומן.
14 סגלוביץ' תיעד את פנייתו של ארמוזה אליו במזכר (נ/13), ממנו עולה כי השיחה התקיימה ביום
15 5.9.2006, דהיינו, לאחר שא' מסרה הודעה ראשונה ולפני מסירת הודעתה השנייה.
16

(2) הודעתה השנייה של א' מיום 17.9.2006 (ת/106א')

17 בהודעה זו מספרת א' לראשונה למשטרה שהאירוע בלשכת בתל אביב נסתיים בחדיירה, אך נמנעת
18 מלחשוף בשלב זה את האירוע במלון. הפעם מגיעה א' לחקירה כשהיא מלווה במתנדבת מהמרכז
19 לסיוע נפגעות אונס ופונה לחוקר: "אתה זוכר ששאלת אותי את שאלת המיליון דולר... אז התשובה
20 עליה היא כן." (ת/106א', עמ' 2). היא מוסרת נתון זה, שהייתה חדיירה, כמי שמבקשת להיפטר
21 ממשא כבד שנשא על כתפיה. היא שבה ומציינת כי הדבר קשה לה ומוסרת את הפרטים במקוטע
22 ובמענה לשאלותיו של החוקר. מדבריה עולה כי הנאשם משך את מכנסי הגומי שלבשה ובהמשך
23 משך בכוח את תחתוניה ופתח את מכנסיו. א' מסרה כי נאבקה עימו "אבל באינשהו שלב ככה
24 קצת... לא היה לי כבר כח" (שם, עמ' 4). הנאשם שכב מעליה והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה
25 לכמה שניות, וכי כל הזמן הדפה אותו. הנאשם קם והתלבש, היא התלבשה והם יצאו מהלשכה.
26 א' מבקשת להימנע מהדגמה "כמו שהראית לי בפעם הקודמת... אני לא זוכרת איך בדיוק מהכיסא
27 הגענו לרצפה... היינו על הרצפה... והוא היה עליי, פשוט ככה." (שם, עמ' 7).
28 א' מסבירה כי לא סיפרה על החדירה בחקירתה הראשונה מחשש פן יודע הדבר... אם כי היא
29 חפצה שהנאשם יבוא על עונשו:
30

31 "פחדתי... לא ידעתי אם תדליפו לא תדליפו... אני לא סומכת על המשטרה... היו הדלפות בעבר, אני
32 חששתי מזה, זה נושא נורא רגיש... חשבתי שאיך שהוא זה יגיע... ותשמע, זה לא נעים אם

בדלתיים סגורות

- 1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
- זה עושה לך רע על הלב... זה מצד
ומהצד שלי גם לא רציתי להגיד לך... סתם משהו אחר, זה שלא, שלא תחשבו שזה לא,
ושהוא ייצא נקי... המציאות שהוא כן עשה את זה. אבל היה לי קשה, היה לי קשה אז... זאת
אומרת לא אמרתי לך לא כן ולא לא. אמרתי לך אין תגובה... אני כל כך... בתוכי כל כך נסערת
מהניסיון שלו להגיד שבאמת הכל עלילה והכל שקר, שאמרתי אני אבוא עם כל הקושי שלי, אני
חייבת לבוא. אין, אני רוצה שהצדק ייצא לאור. זהו. אני חייבת... חייבת להתגבר על הקושי הזה"
(ת/106א, עמ' 35).
- א' לא זוכרת איך הגיעה ללשכה בתל אביב - עם רכב, איזה רכב, מי נהג ברכב - ואינה זוכרת כיצד
חזרה לביתה באותו ערב. מאידך, א' זוכרת שלאחר האונס בלשכה "ירדנו לחניה זה רק הוא ואני
היה... היינו. והוא היה צריך... כאילו לפגוש את הנהג שלו איפשהו, אני לא זוכרת איפה הוא פגש
אותו... אחרי הקטע הזה אני לא זוכרת כלום, יש לי כאילו... בלק אאוט מכל הסיטואציה. לא
יודעת איך הגעתי הביתה... אני זוכרת מה היה במשרד, ויותר אני לא זוכרת מאותו יום שום דבר."
(ת/106א, עמ' 19).
- לענין האופן בו הופסק מעשה החדירה, ציינה כי הנאשם נסוג משום שהדפה אותו: "כי אני כל הזמן
הודפת אותו", "אני לא נותנת לו להמשיך" (שם, עמ' 19), אך חדירה היתה: "אני לא יודעת, זה היה
שלושת רבעי בפנים, שלם בפנים. אני לא מדדתי את זה, זה היה בפנים... כל הזמן הייתי
בהיסטריה שהוא לא יגמור... שהוא לא יגמור בפנים. אתה מבין?" (עמ' 20).
- החוקר, שמודע למידע שמסר ארמוזה לסגלוביץ ולפניו א' נאנסה פעם נוספת, שואל אותה על כך,
אולם היא נמנעת מלהשיב:
"ש: לא היה מקרה נוסף?
ת: לא שאני זוכרת כרגע" (ת/106א, עמ' 8).
- א' נשאלת בשנית, ומכחישה שוב:
"ש: כמה מקרי אונס מדובר? 1 או 2? ... האם יש מצב שסיפרת לאחרים על 2 מקרי אונס?
ת: לא דיברתי על זה עם אף אחד...
ש: מדובר (לא ברור) מקרה אחד של אונס?
ת: כן, לא דיברתי" (שם, עמ' 38).
- א' עונה כמי שמבקשת לשמור לעצמה אופציה ליתן תשובה אחרת, שאינה זוכרת כעת "אולי אני
אזכר ואני אבוא להגיד לך" (ת/106א, עמ' 8).

בדלתיים סגורות

- 1 אופן תשובתה של א' לשאלה האם היה אירוע אונס נוסף "לא שאני זוכרת כרגע... אולי אני אזכר
- 2 ואני אבוא להגיד לך", דומה מאוד לאופן תשובתה העמום של א' בחקירתה הראשונה, כשנשאלה
- 3 אם היתה חדירה באירוע בלשכה כשנמנעה מליתן תשובה ב"כן" או "לא" החלטיים, והשיבה
- 4 בעמימות "זה היה קרוב" "אז תרשמי שלא היתה חדירה".
- 5 המלים בהן משתמשת א' במתן התשובות, מלמדות על הלך הנפש בו היא נתונה במהלך החקירה.
- 6 מצד אחד, היא עדיין לא רוצה לגלות את דבר האונס בבית המלון ומצד שני, היא איננה רוצה
- 7 "לוותר" לנאשם בכך שתכחיש קיומו של אירוע אונס נוסף ותמלט אותו מעונש על מעשה זה.
- 8 צפייה בדיסק המתעד את מהלך חקירתה השניה, כשזו מצטרפת לעדותה של א' בבית המשפט,
- 9 מוליכה למסקנה כי א' חשה תחושת אשם ובושה בגינה נמנעה מלחשוף את החדירה, תחושה העולה
- 10 גם מעדותה של הפסיכולוגית איריס ישראלי: "א' אמרה אני מרגישה כמו, הרגשתי כמו
- 11 מטומטמת...אם ידעת שהוא יכול לאנוס, איך לא נזהרת. והיא פשוט בעצמה לא הבינה את
- 12 הדינמיקה הזאת" (עמ' 3781).
- 13 הרושם המצטייר הוא ש-א' השיבה כפי שהשיבה באותו רגע נתון, מתוך בחירה מודעת כשהיא
- 14 משקמת לעצמה את האופציה לחזור ולגלות בשלב מאוחר יותר את עובדת התרחשותו של האונס
- 15 השני, שבשלב זה, טרם היתה מוכנה לחשוף מול חוקריה.
- 16 נזכור כי במועד חקירתה השניה, א' היתה עדיין בשלבים הראשוניים של עיבוד החשיפה וטרם
- 17 התחילה טיפול פסיכולוגי (ראה דבריה בהודעה ת/119א, עמ' 2). רק לאחר תקופה של מספר חודשים
- 18 בהם עברה טיפול פסיכולוגי, תבוא א' ותחשוף עובדת קיומו של אירוע האונס השני, ולכך נתייחס
- 19 בהמשך.
- 20
- 21 בהודעה השניה חושפת א' לראשונה בפני החוקרים גם את אירוע החדירה, וכך היא מספרת, וכאילו
- 22 כבדרך אגב: "לא סיפרתי לך, אני חושבת שלא סיפרתי לכם שפעם אחת הוא בא אלי לדירה... זה
- 23 היה בהתחלה...הוא קודם בירר עם מי אני גרה, וזה, וכשהוא הבין שאני גרה לבד, אז הוא אמר
- 24 אולי אני אבוא אלייך? כאילו... פגישת עבודה... אני לא אשכח שהוא בא עם הנייר, מגולגל"
- 25 וכן: "הוא השאיר את הנהג באיזשהו מקום והוא נהג ברכב שלו והוא הביא אותי, כאילו אותי יחד
- 26 איתו. ואני זוכרת הכל היה בשושו. מזל שאף אחד לא ראה אותנו במדרגות, לא הדלקנו את האור,
- 27 אני חושבת. ו... ישר, איך שהגענו אלי... הוא רק הצמיד אותי ל... היה לי שם ארון בגדים. וממש
- 28 אני זוכרת את זה. הוא הצמיד אותי לארון והוא ככה ניסה להתקרב אלי...ממש הדפתי אותו, הוא
- 29 הבין שבאותו ערב, הוא לא יצא לו שום דבר, ואחרי זמן קצר הוא הלך. אבל הוא הצמיד אותי, והוא
- 30 נצמד אליי והוא ניסה לגעת בי ואמרתי לו לא, לא, לא... הדפתי אותו, וממש אחרי זמן קצר הוא
- 31 הלך, לא היה שום דבר מעבר לזה בדירה... לא היתה עוד פעם אחת כזאת שהוא בא אלי."
- 32 (ת/106א', עמ' 11-12).

בדלתיים סגורות

1 נוסף על כך, בהודעה זו מעלה א' לראשונה גם את ענין מעורבותו של שאול הללי בענייניה מול
2 הנאשם: "אמרתי לו אולי תדבר איתו... כאילו הוא (הנאשם) כל הזמן יורד לי לחיים. כאילו שהוא
3 (הללי) יבוא מטעמי וידבר איתו וינסה... שכבר יהיה יותר נעים במשרד. והוא בא אליו." (ת/106א'),
4 עמ' 26).

5
6 חנה כי כן, בהודעה השניה כבר נחשף קיומה של חדירה באירוע בלשכה. כן נחשף האירוע בדירה.
7 יתר הפרטים ייחשפו בהודעות הבאות.

8 9 ג. חשיפת האונס בבית המלון – הודעה מיום 18.2.2007 (ת/119א')

10 על אירוע האונס השני, שהתרחש בבית המלון, מספרת א' לראשונה במשטרה רק ביום 18.2.2007,
11 כשבעה חודשים לאחר חקירתה הראשונה.

12
13 בהודעתה זו מספרת א' כי ניגשה לפרקליטות מיוזמתה וביקשה לספר להם על אירועי האונס בבית
14 המלון, אך הם סירבו לדבר עימה בנושא זה ועו"ד אלי אברבנאל מפרקליטות מחוז י-ם הפנה אותה
15 למשטרה למסור עדות מפורטת בנושא.

16
17 במהלך גביית הודעה זו, משוחחת א' על תחושותיה, מצחקקת במבוכה ומסבירה כיצד סייע לה
18 הטיפול הפסיכולוגי להתגבר על עכבותיה ועל רגשות האשם שמנעו ממנה חשיפה מלאה: "יש דבר
19 נוסף שלא סיפרתי עליו... שמציק לי מהרגע הראשון אבל... מהרגע שאתה (הכוונה לחוקר רונן)
20 שאלת אותי... אם היו מקרים נוספים... וכמה שניסיתי להתחמק מהתשובה הזאת לא כל כך עזר
21 לי ובסוף אמרתי לך לא כזה, סיננתי לי את זה מתחת ל... וברור שלא הייתי שלמה עם זה אבל לא
22 הייתי מסוגלת באותו, באותה עת לדבר על זה... אבל לא הייתי רגועה... מצד שני... באופן רגשי
23 ונפשי לא הייתי מסוגלת לדבר על זה ועכשיו התחלתי גם איזה שהוא טיפול פסיכולוגי" (ת/119א'),
24 עמ' 1-2).

25 וכן:

26 "מהתחלה זה הפריע לי שלא אמרתי... ואז זה הציק לי שלא אמרתי... ועוד יותר זה הציק לי,
27 תכתבי שרון שאל אותי אם זאת הפעם היחידה ואמרתי לא. אז זה ייסר אותי שלא אמרתי בעצם,
28 לא דייקתי... ועכשיו התחלתי טיפול פסיכולוגי שעוזר לי להתמודד עם זה ולהוציא את זה"
29 (ת/119א', חלק שני, עמ' 29). "גם על הקודם (הכוונה שלא סיפרה בפעם הראשונה על החדירה) לא
30 סיפרתי אם אתם זוכרים... בזה (האונס במלון) היו לי יותר רגשות אשם... כאילו למה באתי עוד
31 פעם, מה בית מלון זה" (שם, עמ' 18).

32

בדלתיים סגורות

1 א' מזכירה את יחימוביץ' (אם כי לא בשמה) כמי שכבר סיפרה לה בעבר על האונס בבית המלון:
2 "ואני זוכרת שאמרתי את זה רק לאיזו חברה (הכוונה, כאמור, ליחימוביץ')... אמרתי לה תשמעי,
3 היה עוד איזה משהו בבית מלון... היא אמרה לי ישר שהיא חושבת שאני צריכה לתת... להעיד,
4 להגיד את זה... אמרתי לה תשמעי, יש לי קושי מאוד גדול עם הענין הזה..."

5
6 א' מזכירה את הפסיכולוגית, הגב' איריס ישראלי, שטיפלה בה, כמי שסייעה לה לספר על מקרה
7 האונס במלון: "היא עזרה לי יותר להיפתח... את לא אשמה... כל מה שאומרים בנסיבות כאלה,
8 אז לכן החלטתי... זה גם הציק לי, זה הציק לי כל הזמן שאמרתי את כל ה... אמרתי את האמת,
9 אבל היה חסר הפרט הזה" (שם, עמ' 23).

10 "אני מדברת על זה עם הפסיכולוגית. אני מסבירה לה את הקושי, אמרתי לה גם פה יש לי יותר
11 רגשות אשם, שהלכתי" (שם, עמ' 25)

12
13 א' ממקמת את עיתוי התרחשותו של אירוע האונס בבית המלון "כחודשיים" לאחר האונס בלשכה
14 בתל אביב: "אני חושבת שמשוהו כמו חודשיים מאותה תקופה, זה היה במחצית הראשונה של
15 השנה", אך מיד מוסיפה "שוב תכתבו שכל הנושא של הזמנים ממש זה ניחו... יותר ניחושים"
16 ((ת/119א', עמ' 2-3).

17
18 א' מספרת על נסיבות הגעתה לבית המלון. לדבריה, הנאשם אמר לה "שהוא עייף שהוא הולך לנוח
19 בבית מלון, זה מלון פלאזה בירושלים... ושאני אבוא... נעבוד שם...ולי זה היה ברור שאני באה
20 ללובי וגם אני חושבת שהזכרתי את זה, אמרתי לו אני אחכה לך בלובי...לא דאגתי כי ידעתי
21 שבלובי יש אנשים... ולא העליתי בדעתי ש... שאני הולכת לחוות את החוויה ה... מחדש. ואז
22 הגעתי למלון" (ת/119א', עמ' 3) שעת הגעתה חיתה שעת אחר הצהריים המאוחרות. היא מציינת כי
23 "יש הרבה פרטים שאני לא אזכור הרבה פרטים גם טכניים וגם לא טכניים... אני לא זוכרת אם
24 אני, כן אני חושבת שדיברנו בפלאפונים... לא בפלאפון אני לא יודעת אם היה לו פלאפון, אני לא
25 זוכרת איך זה.. או שהוא התקשר אלי... קיצור... הגעתי או התקשרתי לפני כן אני כבד לא זוכרת
26 איך זה היה אבל הוא אמר לי ש... אם אני יכולה לעלות שנייה לחדר הוא לא הספיק להתארגן... לי
27 זה היה ברור ש... כמה דקות אחרי זה אנחנו נרד... ללובי ונעבוד בלובי ואז... עליתי הוא פתח את
28 הדלת... גם פה עכשיו אני הרבה דברים לא ממש זוכרת בדיוק..." (ת/119א', עמ' 3-4).

29 א' מספרת על השתלשלות העניינים לאחר שעלתה לחדרו של הנאשם. היא דולה פרט שנחרט
30 בזכרונה ולפיו הנאשם לבש חולצה לבנה מעל המכנסיים ולא בתוכם. היא נכנסה לחדר והתיישבה
31 על קצה המיטה. הנאשם ניגש אליה מקדימה, הפיל אותה על המיטה, נשכב מעליה, משך את
32 מכנסיה ותחתוניה יחדיו וחדר אליה עם איבר מינו. היא אינה זוכרת אם הוריד את מכנסיו וכן אינה

בדלתיים סגורות

1 זוכרת כיצד השתחררה ממנו. היא זוכרת שבשלב מסוים, עקב התנגדותה, קם הנאשם מעליה ולא
2 הגיע לפורקן מיני. תיאוריה את האירוע במהלך החקירה נקטעים באמירות חוזרות ונשנות, כי איננה
3 זוכרת פרטים רבים משום שהדחיקה את האירוע.

4
5 חרף העובדה שפרטים רבים מסיפור מעשה האונס בבית המלון חסרים בזכרונה, זוכרת א' שלושה
6 פרטים אותם היא מוסרת לחוקרים:

7 הראשון - שהנאשם אמר לה שהוא הולך לנוח במלון פלאזה בירושלים (עמ' 1 שו' 11 להודעה
8 ת/119).

9 השני - כי למרות העובדה שהנאשם מיעט ללון או לנוח בבית מלון, הרי שבאותו יום "היה לו
10 מלון", א' מניחה שבתוקף תפקידה כמנהלת לשכה, היא זו שהזמינה עבורו את החדר "נדמה לי
11 שאני עשיתי אותה" (ת/119 א', עמ' 11-12).

12 השלישי - בהגיעה למלון, בין בכניסה למלון ובין בחנייה, התקשר הנאשם שיחת לפלאפון שלה, אמר
13 לה כי טרם סיים להתארגן וביקש שתעלה אליו לחדר.

14
15 כפי שנראה להלן, פרטים אלו יאומתו בשלב מאוחר יותר ע"י ראיות אובייקטיביות חיצוניות.

16
17 בהודעתה מסבירה א' מדוע המשיכה לעבוד במחיצת הנאשם גם אחרי שנאנסה על ידו פעמיים:
18 "דבר ראשון הדחקתי את זה... דבר שני, היתה לי בעיה כלכלית. וחשבתי שזה לא יקרה, שה לא
19 יקרה שוב... אני מדברת אחרי הפעם השניה... היתה לי עבודה ואני באתי לעבודה... פשוט הדחקתי
20 את זה ולא, לא התמודדתי עם זה, מבחינתי זה נמחק, זה לא היה קיים. לא חשבתי על זה בכלל,
21 באתי והייתי שקועה כולי בעבודה... אם הייתי מתמודדת מול הסיטואציה... אולי לא הייתי באה,
22 הייתי מפסיקה לעבוד... אבל לא, מה שקרה, אני לקחתי את הסיטואציה ודחקתי אותה באיזה חור
23 נידח בלב שלי... ומבחינתי היא לא היתה קיימת, לא שאלתי את עצמי, לא דנתי בזה עם עצמי,
24 פשוט המשכתי לבוא לעבודה." (ת/119 א', עמ' 30).

25 עוד מסרה כי לאחר האונס השני, התחיל הנאשם בתהליך השפלתה ומידורה באופן הדרגתי:
26 "כשהוא הבין שאחרי פעם הזאת, באמת לא תהיה עוד פעם, אז הוא התחיל... זה היה עדיין בחצי
27 שנה הראשונה שהייתי..., שהוא כל הזמן רק כאילו, שיבח אותי וכאילו לא ירד לי לחיים, ואחרי זה
28 כשהוא התחיל להבין שלא יהיה שום... שזהו, אז הוא התחיל לרדת לי לחיים... ואמלל אותי"
29 (ת/119 א', חלק שני עמ' 34).

בדלתיים סגורות

ד. התפתחות הגרסה - סיכום

1 אחד מנימוקי ההגנה, בהם היא תוקפת את אמינות גרסתה של א', הוא העובדה שמדובר בגרסה
2 מתפתחת. נטען כי בהודעה הראשונה סיפרה א' על אירועים של הטרדה מינית בלבד, כאשר את
3 מעשה האונס בלשכה תיארה, לכל היותר, כמעשה מגונה בכוח. בהמשך, ולאחר שנפגשה עם אחרים
4 שזיהמו את עדותה וקראה בעיתונות תיאורי מתלוננות אחרות, היא חרפה את תיאוריה ואימצה
5 לעצמה תיאורים אלו. כך סיפרה שבאירוע בלשכה התבצע בה אונס, ורק בחלוף תקופה של כשבעה
6 חודשים ויותר, היא הוסיפה וסיפרה על מעשה אונס שבוצע בה בבית המלון.

7 לטענת ההגנה, מאופי ההודעות יש להסיק כי אירועי האונס לא היו ולא נבראו, וכי א' אימצה
8 לעצמה תיאורים שהופיעו בתקשורת ואף שוכנעה על ידי אחרים להחריף את גרסתה ולהעצים את
9 האירועים לכדי אונס.

10
11
12 איננו סבורים כך.

13 בהתחשב בהסבריה של א' שלתנו כבר במהלך חקירותיה, באשר לאופן שבו התפתחה גרסתה,
14 התחבטויותיה והלבטים שליוו כל חשיפה וכל גילוי, ניתן להבין את התהליך. לא התרשמנו כי מדובר
15 בבדיקה על מעשי אונס חמורים שמעולם לא התרחשו, אלא כי בפנינו גרסת אמת הנחשפת בשלבים,
16 טפח אחר טפח, כאופייני לנפגעות תקיפה מינית.

17
18 כפי שצינו בסקירת הודעותיה של א', הרי שעוד בגרסתה הראשונה ואף ש-א' לא מספרת על
19 החדירה, ולא מתארת את האירוע בלשכה כמעשה אונס, יש במלל ובדיאלוג שמתנהל בינה לבין
20 החוקרים בשאלה אם התבצע בה מעשה אונס, כדי ללמד על כך כי היא מצויה במצוקה ומתלבטת
21 אם לחשוף את כל האמת או רק את חלקה. מחד גיסא, היא לא רוצה לאשר קיומה של חדירה
22 מחמת המשמעות הנלוות מאישורה עובדה זו על חייה, במיוחד שעה שנכון לאותו מועד, בני
23 משפחתה לא ידעו דבר על כך. ומאידך גיסא, היא לא רוצה להכחיש שהיתה חדירה, ולפטור את
24 הנאשם מעונש, ולפיכך היא מבקשת להימנע ממתן תשובה חד משמעית, כפי שהסבירה בהודעתה
25 הכתובה:

26 "אני פחדתי שתדליפו, אני חששתי מזה, חששתי שזה יגיע, זה לא נעים
27 ומצד שני לא רציתי להגיד סתם משהו אחר שהוא לא נכון ושישתמע שהוא
28 לא עשה מה שעשה. היה לי קשה אז. אמרתי אין תגובה, לא אמרתי שלא קרה" (ת/106, עמ' 7 שו'
29 213-217).

30 כך גם בעניין מקרה האונס בבית המלון. א' חשה רגשות אשם שמנעו ממנה במשך תקופה ארוכה את
31 גילוי בפני חוקריה, אף שהיא מגלה זאת ליחידוּבִיץ' כבר חודש לאחר חקירתה הראשונה במהלך
32 המפגש עימה. במהלך אותו מפגש מתארת א' בפני יחידוּבִיץ' את תחושת האשם שמייסרת אותה

בדלתיים סגורות

ומונעת ממנה מלספר לחוקריה על מעשה האונס במלון ומשתפת אותה בלבטיה האם לחשוף את הדברים.

גם כשהיא מוזמנת לחקירה נוספת (ת/106) וחוקריה, שיודעים כי סיפרה שנאנסה פעם נוספת, מבקשים לדלות ממנה אינפורמציה על האונס הנוסף, היא מתחמקת ומסתתרת מאחורי האמירה שהיא 'אינה זוכרת', ואם תיזכר היא תבוא ותספר על כך, בהותירה לעצמה פתח להשלים את החסר בשלב מאוחר יותר.

תהליך החשיפה ההדרגתי לאחר כבישה ממושכת הינו תהליך ידוע ואינו אופייני רק ל-א'. על התנהגות דומה להתנהגותה של א' נאמר ב-ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 20.10.2010):

"במצב הדברים הרגיל, בית המשפט מייחס משקל מיוחד לגרסאות הראשונות של העד במשטרה. אך בעבירות מין, ובעיקר עבירות מין במשפחה, בית המשפט מודע לכך שהגרסאות הראשונות של קורבנות עבירות מין הן לעיתים לקוניות, חושפות טפח ומסתירות טפחיים. ראו שולמית אלמוג "טראומה, נרטיב ומשפט" ספר דורנר 7, 16-18 (2009), שם עומדת המחברת על הסיפורים המשתנים של נפגעות עבירות מין ועל כך שבגרסה הראשונה שמספרת אישה על אירוע טראומטי, יש נטיה למזער את האירוע ככל שניתן תוך מסירת "גרסה מרוכבת, עמומה ומאופקת, לעתים אפילו מעוותת, של האירועים הכאובים". הכלל הוא שאין בחשיפה ההדרגתית של הדברים כדי לפגום במהימנות ובאמינות של קורבן העבירה (ע"פ 9805/05 לעיל; ע"פ 10163/08 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 13.9.10) בפסקה 13). כך, לדוגמה, נאמר בע"פ 8916/08 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 1.7.2009):

"יש לזכור כי בקרב נפגעות אינוס קיימת תופעה כי התלונה הראשונית בדבר אונס לאקונית במידת מה ומחוסרת פרטים, וזאת משום הקושי הרבה בשחזור האירוע הטראומטי על ידי המתלוננת בפני זרים, אופייה הצנוע והביישן, החשש כי תיאור המעשה ייצור הלם בקרב השומעים אותו לראשונה, או משום החשש שהחברה תראה בה כמי שהביאה על עצמה את האונס [...] עינינו הרואות כי המתלוננת, בצורה האופיינית לנפגעות עבירות מין, התביישה בתחילה לגולל לפרטי פרטים את אשר אירע לה, ואין לתהות כי רק בשלב מאוחר יותר סיפרה בצורה מפורטת יותר את אשר חוותה" (שם, בפסקה 31).

אין לנו אלא להצטרף לדברים בהיותם הולמים את המקרה שבפנינו.

בדלתיים סגורות

פרק ד' - עדות א' בבית המשפט

כפי שנראה להלן, עדותה של א' בבית המשפט, המשתלבת עם הודעותיה במשטרה, ביססה את האלמנטים העובדתיים הדרושים להוכחת האירוע בדירה, להוכחת מעשה האונס בלשכה וכן להוכחת מעשה האונס בבית המלון.

עדותה בבית המשפט אף תאמה, אחד לאחד, את תיאוריה בהודעותיה הרבות במשטרה בדבר המבנה המיוחד שאפיין את התנהגותו של הנאשם, דהיינו: בשלב ראשון – ביטויי המלכה וגיבוי מלא, שיחות קירבה, נגיעות וניסיונות לכפיית מגע מיני, ובשלב שני – סירוב שגרר אחריו השפלה, נידוי, הרחקה ובסופו של התהליך אף פיטורין והדברים יפורטו להלן.

א. התנהגות כללית

תחילת התהליך בהרעפת מחמאות והתנהגות כללית

"הגעתי בימים הראשונים הוא היה נורא נחמד.. אחרי כמה ימים הוא כבר התחיל להחמיא לי על זה שאני עובדת טובה.. אחר כך, אחרי גם כן כמה ימים.. הוא התחיל להחמיא לי, שיש לי שיער יפה שאני נראית טוב... שיש לי גוף יפה, שאני סקסית, שיש לי שיער יפה מאוד, ומחמאות מהסוג הזה... עוברים עוד שבוע... הוא היה אומר שהוא התגעגע אלי, הוא חשב עלי כשהוא עזב את המשרד" (בעמ' 1922-1921).

שיחות קירבה בלשכה

א' מתארת הגעתו של הנאשם למשרד, כשהוא מדרבן אותה בהתלהבות להיכנס ללשכתו "יאללה, כנסי, כנסי"; בתוך הלשכה סיפר לה שהוא חושב עליה בלילה, שהוא מתגעגע אליה, אף תיאר תנוחות של יחסי מין [REDACTED] (עמ' 1923). "גוף יפה", "סקסית", "בואי נהיה כמו איציק וכוכי ואני לא הבנתי מה הוא רוצה, כי הוא אדם נשוי..." (עמ' 1924). הנאשם שאל אותה אם היא משתמשת באמצעי מניעה. (עמ' 1967) תגובתה לדיבורים אלו התבטאה במבוכה ואי נחת: "את לא יודעת מה לעשות, זה הבוס שלך... כל מה שאת רוצה זה לקבור את עצמך באותו רגע" (עמ' 1925).

ביטויי המלכות – גיבוי מלא

"בלשכה אני מרגישה כמו מלכה.. הוא נתן לי את התחושה, שאני מעל כולם ואין שני לי." (עמ' 1925).

בדלתיים סגורות

- 1 אורך תקופת ההמלכה
- 2 "תראי כל תקופת ההמלכה... היתה בערך, בערך בין שלושה לארבעה חודשים משהו כזה... אני לא
- 3 בטוחה אפילו בזה, זה יכול להיות גם ארבעה, חמישה חודשים" (עמ' 1939). וכן:
- 4 "היא יכלה להיות ארבעה חודשים, והיא יכלה להיות בין ארבעה לשישה חודשים, אני לא יודעת...
- 5 על הציר של החצי שנה... יותר קרוב לטווח של החצי שנה" (בעמ' 1954).
- 6
- 7 נגיעות והתחככות
- 8 בזמן שעבר על הדואר ביקש ממנה הנאשם שתעמוד לידו (עמ' 1931) ונגע בה "בהתחלה התחככויות
- 9 כאלה" (עמ' 1933). "הוא מתחיל כאן ברגל, סתם נגיעות קטנטנות... ואחרי זה כבר עבר לחלק הזה
- 10 של הישבן. אני כל הזמן זאת" (עמ' 1937).
- 11 תגובתה למעשים אלו התבטאה בגילויי התנגדות ואי הסכמה מינוריים "אני כל הזמן מנסה
- 12 להתנגד... זה לא נוח לי, זה לא נעים לי. אני אומרת לו די כאילו, אבל לא, לא יותר מדי... אני מנסה
- 13 לזוז בחלק מהפעמים כן הצלחתי וחזרתי לשבת מולו" (עמ' 1937).
- 14
- 15 בקשתו לפתיחת כפתור
- 16 ביקש ממנה לפתוח כפתור בחולצה: "אני מנסה להתחמק, בחלק מהפעמים אני מצליחה. בחלק
- 17 מהפעמים אני לא מצליחה... יש פעמים שאני פותחת, ויש פעמים שאני לא פותחת... התחושה
- 18 היא לא נוחה, היא מביכה" (עמ' 1941).
- 19
- 20 עמידה ליד הספריה
- 21 הנאשם ביקש ממנה לבוא לעמוד ליד הספריה "בואי נעמוד ליד הספריה, כדי שנעשה את עצמנו,
- 22 כאילו הוא מראה לי איזשהו משהו בספר, והוא יגע לי בחזה, כדי שיחשבו שהוא מראה לי איזשהו
- 23 משהו בספר" (עמ' 1942). הנאשם ניסה לנשק אותה בעורף כשעמד ליד הספריה (עמ' 1949).
- 24
- 25 נגיעות בחזה
- 26 הנאשם נגע בחזה, גם מעל לבגדיה וגם מתחתיהם (ע' 1939, ע' 1944). אי התחמקה על ידי כך
- 27 שחיבקה את הניירות שהחזיקה מול חזה: "אני גם אומרת די, אני גם עם שפת הגוף, כל הזמן הגוף
- 28 שלי זז." (עמ' 1945).
- 29
- 30 נגיעות ברגלה במהלך הנסיעה ברכב
- 31 "למשל כשהיינו נוסעים לכנסת... זה נסיעה קצרה... ביקש שאשב מאחוריו... ואז היה מושיט את
- 32 היד שלו לאחור... ונוגע לי ברגל... למה שהוא מגיע" (עמ' 1946).

בדלתיים סגורות

בקשתו שתבוא עם חצאית

הנאשם ביקש ממנה שתבוא בחצאית: "ביקש את זה לא מעט פעמים, באתי נדמה לי שפעם אחת, באתי בחצאית" (עמ' 1949), אך היא הגיעה בחצאית ארוכה.

מספר הנגיעות

א' מתקשה להעריך כמה פעמים נגע בה הנאשם: "היו עשרות עשרות פעמים כאלה... זה יכול להיות גם עשרים וזה יכול להיות גם בין חמישים. אני לא זוכרת כאילו מבחינתי זה בכלל לא משנה" (עמ' 1952). וכן: "אני מדברת יותר על סמך תחושות לא על סמך שספרתי" קשה לה לנקוב במספר "לא ישרתי וישרתי כמה ימים היו, כמה פעמים הוא נגע בי בממוצע כל יום" (עמ' 1953).

ניצול המרות

א' מאשרת כי הנאשם מעולם לא איים עליה שאם לא תיענה לו יפטר אותה, או יפגע בה; חרף האמור, אימת השררה וררם המעמד הם שגרמו לכך שגילויי אי ההסכמה וההתנגדות מצד א' בוטאו בלשון מנומסת ולא בוטה, אך די ברורה, כשלכך התווספה שפת גוף ברורה מאוד של התחמקות ממגע, והבעת אי הסכמה כללית.

"הוא לא אמר את זה אף פעם מפורשות. הוא לא אמר אם לא תיעתרי לי אני אפטר אותך, אבל זה היה ברקע כל הזמן. כל הזמן החוסר איזון ביחס הכוחות כאילו... יש דברים שנאמרים בלי מלים. את תלויה בו, הפרנסה שלך תלויה בו, הוא יחליט אם תעבדי שם או לא תעבדי שם, וזה בכלל לא עניין של דיון... אני מנסה להתגונן.. שפת הגוף המלים זה, אבל אני לא שווה לו בכוח" (עמ' 1957).

מתנות

"הוא הביא לי פעם אחת סט כזה של עגילים קטנים" וכן סט של בשמים קטנים שנמסרו לה על ידו בהיחבא בטרקלין אח"מים בנתב"ג כשהגיע מחו"ל (עמ' 1959).

התקשרויות טלפוניות

"הוא היה מתקשר אלי הרבה. היו פעמים שזה היו שיחות שהתחילו כשיחות עבודה וגלשו לא לעבודה" כשבמהלך שיחות אלה ביקש ממנה "תשכבי עכשיו על המיטה, תורידי את החולצה.. תורידי את התחתונים... לא יכולתי לנתק לו את הטלפון, הבוס שלך". גם בעת ששהה בחו"ל התקשר אליה הנאשם. (עמ' 1961).

בדלתיים סגורות

- 1 הזמנתה לבית מלון
- 2 א' מספרת כי לאחר שהנאשם חזר בטיסה ממוסקבה, הוזמן לו מלון, אולם, לשאלתה אם ילך לנוח
- 3 בבית המלון השיב לה "שהוא ילך לנוח במלון, רק אם אני אבוא איתו" (עמ' 1966).
- 4 כשהבינה מאמירה זו שמשמעותה מינית: "הבנתי שלא נלך ונשב לשתות קפה ביחד בזמנו. מה
- 5 שעושים בחדר בבית מלון... יש איזה סטיגמה כזאת" (עמ' 1967).
- 6
- 7 התעניינות במקום מגוריה
- 8 "הוא גם שאל אותי עם מי את גרה. את גרה לבד" (עמ' 1961).
- 9
- 10 שאלות על שימוש באמצעי מניעה
- 11 הנאשם שאל את א', יותר ממפעם אחת, האם היא משתמשת באמצעי מניעה (עמ' 1967).
- 12
- 13 ב. האירוע בדירה
- 14 לאחר שנודע לנאשם כי היא גרה בגפה, הזמין הנאשם עצמו אליה לדירה. היא ניסתה להתחמק
- 15 בתאונות שונות, אך ללא הועיל: "אני התחמקתי, אמרתי חברה שלי צריכה לבוא אלי, בכל מיני
- 16 ניסיונות התחמקות, שאני לא זוכרת את כולם... לא רציתי שהוא יבוא. זה לא, לא הצליח לי... אני
- 17 לא יודעת איפה היה הנהג שלו... והוא אמר לי בואי שאני כאילו אבוא באוטו שלו ונבוא אלי, אז
- 18 הוא נהג ואני ישבתי לידו, הגענו לחניה, ועוד אני אמרתי לו תשמע... יש שביל כזה ללכת... זה לא
- 19 נעים. אני כל הזמן דאגתי שלא יראו אותי איתו... כאילו מה פתאום הוא בא איתי לדירה שלי...
- 20 אנשים מדברים. לא רוצה, זה השם שלי... אני גם לא מעוניינת בשום דבר... הוא לקח איתו נייר
- 21 מגולגל, כאילו בא לעבוד... שאנשים יחשבו שכאילו הוא בא לעבוד ואז אני גרתי בקומה רביעית...
- 22 אם מישו מהשכנים יראה אותו... לפי מה שזכור לי לא הדלקתי את האור" (עמ' 1968).
- 23 בדירה ביצע בה הנאשם מעשה מגונה, שתיארה כך: "הוא התחיל להתקרב אלי, ולנסות להצמיד את
- 24 היד שלו לחזה שלי, בקיצור...אני הולכת אחורה... עד שנתקעתי בארון... לא היה לי לאן
- 25 לברוח...אני עם הגב לארון והוא נצמד אלי והכניס את היד שלו לחזה ואז הדפתי אותו" (עמ' 1970).
- 26 וכן: "אני הודפת אותו... לא עודף כוח, לא בעיטה, לא בעיטה בביצים לא כלום, פשוט הדפתי...
- 27 הדפתי אותו עם הידיים. דחפתי אותו עם הידיים." (עמ' 1972-1973).
- 28
- 29 ג. האירוע בלשכה בתל אביב
- 30 האירוע בלשכה התרחש כשלושה - ארבעה חודשים לאחר תחילת עבודתה. א' אינה זוכרת תאריך
- 31 מדויק, אך יודעת כי לא היה זה ביום חמישי, שהיה יום העבודה הקבוע בלשכת השר בתל אביב:

בדלתיים סגורות

- 1 "זה לא היה מימי השגרה, אני פשוט זוכרת את זה לפי זה שבאותו יום לא הייתי, לא עבדתי
- 2 במשרד בתל אביב, אלא עבדתי במשרד בירושלים... זה לא היה יום חמישי" (עמ' 1977).
- 3 א' עמדה על כך שמעשה האונס התרחש לאחר אירוע המוני כלשהו בפארק:
- 4 "היה איזה אירוע בערב, אני לא זוכרת אם זה גני התערוכה או פארק אחר, משהו בטבע כזה, אירוע
- 5 של העדה הפרסית... אני כמעט משוכנעת, אני חושבת שאני לא טועה... זה היה באזור תל אביב
- 6 ואם אני לא טועה, זה היה גני התערוכה או פארק אחר... זה התחיל אולי אחרי הצהריים, בשעות
- 7 הערב המוקדמות, את יודעת מה, אני לא זוכרת לגבי השעות, אני לא בטוחה לגבי השעות, אני לא
- 8 רוצה להגיד. יכול להיות שזה היה אחרי הצהריים... אחרי הצהריים המאוחרות כאילו, עם חשיכה,
- 9 דמדומים, אני לא זוכרת לגבי השעה.. הגעתי לגני התערוכה או איפה שזה היה ולקראת סוף
- 10 האירוע" (עמ' 1978-1980).
- 11
- 12 ההגעה לפארק
- 13 א' אינה זוכרת איך הגיעה לאירוע בפארק: "אני זוכרת שכשחזרתי אחרי האירוע, חזרתי באוטו
- 14 שלי. אבל אני לא זוכרת איפה החניתי אותו... כנראה באתי באוטו שלי, וחברתי אולי למישהו
- 15 שהביא אותי לגני התערוכה. זה קטע שאני... לא זוכרת אותו בבירור... הביתה, חזרתי באוטו שלי.
- 16 אבל כאן יש איזה קטע, שאני לא זוכרת מי הביא אותי, איפה חניתי, אני לא כל כך זוכרת, אז אני
- 17 מעדיפה לא להגיד." (עמ' 1980).
- 18
- 19 נסיבות ההגעה מהפארק ללשכה בת"א
- 20 עם סיום האירוע בפארק הסתיים, אמר לה הנאשם ש"הוא שכת משהו במשרד ושאני אתלווה
- 21 אליו, זה מה שאני זוכרת" (עמ' 1981). היא לא חשדה בדבר והתלוותה אליו.
- 22 א' אינה זוכרת כיצד הגיעו מהפארק ללשכה בתל אביב: "אני זוכרת רק שהגענו לקומה של
- 23 המשרד... זה בקומה השלוש עשרה, אני לא זוכרת מי הביא אותנו, מגני התערוכה, מאיפה שהיה
- 24 האירוע ללשכה... אני אגיד מאיפה שאני זוכרת. זה היה קומה גבוהה, היה דלת זכוכית... ואז הוא
- 25 פתח אותה, היה לו מפתח לפתוח את זה... בדרך כלל שר לא פותח את הלשכה... ואני גם לא ראיתי
- 26 אף פעם שהיה לו מפתח... הוא פתח את דלת הזכוכית ואז הוא נכנס ישר ללשכה שלו... פתח
- 27 אותה, היא גם היתה נעולה... הוא נכנס לחדר שלו" (עמ' 1983).
- 28
- 29 מעשה האונס: אי הסכמה והתנגדות – שימוש בכוח
- 30 משכנסו ללשכה, התיישבה א' על אחד הכיסאות, הנאשם התיישב על ידה והחל לגעת בה. "והיה
- 31 ניסיון שלו להוריד לי את המכנסיים... היו לי מכנסיים עם גומי והוא משך אותם כל הזמן למטה.
- 32 וכאן התחלתי להיאבק איתו. הוא מושך ואני מושכת למעלה, והוא מושך ואני מנסה למעלה

בדלתיים סגורות

1 (בוכה). זה היה מין מאבק כזה, ואני עכשיו מנסה להתחמק... אני כאילו בורחת מהכיסא... הגעתי
2 למצב שממש אני יושבת על קצה הכיסא... זה היה מין מאבק כזה. הוא מושך ואני מושכת והוא
3 מושך ואני מושכת ואני לא זוכרת מה היה... בדיוק מה היה בין המאבק, מצאתי את עצמי יושבת,
4 שוכבת, עדיין לא שוכבת לגמרי על הרצפה... אני לא זוכרת אם הוא דחף אותי, אם אני נפלתי כי
5 ישבתי בקצה הכיסא, אני לא זוכרת את הקטע הזה, אני רק זוכרת, שהייתי על הרצפה... אני כזה
6 חצי שוכבת נשענת על היד שלי והוא ממשיך, הוא ממשיך למשוך לי את המכנסיים... הוא לידי כל
7 הזמן... יותר כאילו לכיוון של עלי, אבל הוא עוד לא שכב עלי, זה עוד לא הגענו... אחרי זה אני
8 הגעתי למצב של שכיבה לחלוטין על הרצפה. כאילו אני שוכבת עם הגב והוא כאילו, הוא עלי, בסוף
9 הוא הצליח למשוך את המכנסיים... הוא הוריד לגמרי, עם התחתונים... הוא לא הוריד אותם
10 לגמרי, זה מה שאני זוכרת, כי אני זוכרת שאחר כך לא חיפשתי אותם בצד, כאילו לפי הזיכרון
11 הזה, אני זוכרת שהוא לא הוריד אותם... לגמרי... ואז הוא המשיך להיאבק איתי... כי אני לא
12 מעוניינת... אני כל הזמן נאבקתי ואמרתי שאני לא רוצה, די, במלים קטנות לא בצעקות, די
13 תפסיק, אני לא מעוניינת... אני לא רוצה, ניסיתי להתנגד עם הגוף שלי ואז הוא, אני לא זוכרת
14 בדיוק באיזה שלב, ואז הרגשתי את איבר המין שלו כשהוא חודר.. תוך כדי מאבק, הוא ניסה גם
15 להוריד את הבגדים שלו... את החלק התחתון... אני נשארת עם החלק העליון, המאבק היה על
16 החלק התחתון והוא, תוך כדי מוריד את המכנסיים שלו, את התחתונים שלו... הוא לא הוריד
17 לגמרי. הוא הפשיל אותם" (עמ' 1986-1989).

חדירה ללא פורקן מיני

18
19 בתנועות אגן מצד אל צד הצליח הנאשם לפשק את רגליו ולחדור אליה והיא הרגישה את החדירה.
20 א' היתה בהיסטריה מהמעשה ומעצם המחשבה שמא יפלוט זרעו בתוכה: "פחדתי להיכנס
21 להיריון... זה עוד יותר הלחיץ אותי... ואז אני לא זוכרת בדיוק איך זה נגמר, זה נגמר שם. זה או
22 שהדפתי אותו, או שהסתובבתי, אני לא זוכרת, בדיוק איך זה נגמר. הוא לא גמר" (עמ' 1990).
23
24

משך השהות בלשכה

25
26 א' מתקשה לאמוד את משך זמן שהותם בלשכה ומעריכה אותו בין 10 ל-15 דקות. "במרחק הזמן
27 קשה לי נורא לתחם את זה, אבל אני לא זוכרת, אני זוכרת, זה יכול להיות עשר דקות. בין עשר
28 דקות לרבע שעה. זה לא היה שעה... גם הדקה הזאת נצח בשבילי.. נדמה לי שזה היה פרק הזמן,
29 משהו כזה." (עמ' 1993).
30
31
32

בדלתיים סגורות

- 1 הנסיעה חזרה
- 2 לאחר האונס, ירדו שניהם לחניה. א' לא זכרה אם רכבו של הנאשם היה בחניה. גם את דרך הנסיעה
- 3 חזרה אינה זוכרת "אני רק זוכרת שהגעתי הביתה באוטו שלי. זה מה שאני זוכרת." (עמ' 1991).
- 4
- 5 ההתמודדות עם האונס
- 6 א' לא סיפרה על כך לאיש ונצרה את האירוע בלבד: "הדרך הכי קלה בשבילי להתמודד עם מה
- 7 שהיה, לסגור את זה, להניח את זה בצד, לא לבכות, לא להתעמת מול זה, לא לדבר עם אף אחד...
- 8 היה לי קשה, תביני. אני כאילו נושאת במשרה בכירה כזו או אחרת, כאילו כגודל המשרה, כך גודל
- 9 ההשפלה. אני לא יכולה להבהיר לך את התחושה שלי בהשפלה... זה הרגשה איומה... באותו
- 10 רגע... חשבתי שזה מה שנכון לי לעשות, לסגור, לשים בצד, זה לא קרה לי, למחרת חזרתי למשרד
- 11 כאילו לא" (עמ' 1996).
- 12
- 13 ד. האירוע במלון פלאזה בירושלים
- 14
- 15 עיתוי האונס במלון
- 16 א' זוכרת כי הדבר התרחש כחודשיים לאחר האירוע בלשכה, וכדבריה:
- 17 "אני כמובן המשכתי לעבוד, ושמתי את זה בצד ואני חושבת שזה היה משהו כמו חודשיים בערך
- 18 אחרי (הכוונה אחרי האונס בת"א)...עבדנו באותו יום בלשכה בירושלים, ואחה"צ הוא אמר שהוא
- 19 רוצה לנוח, בבית מלון, זה היה עוד אחת מאותם פעמים שסידרתי לו בית מלון... ואז הוא אמר לי
- 20 שהוא ילך לנוח, ושאני אבוא ללובי ושנעבור שם על הדואר..." (עמ' 2006).
- 21
- 22 שעת האונס
- 23 א' זוכרת כי "זה היה בשעות אחה"צ המאוחרות, אני לא זוכרת בדיוק באיזה שעה... הוא הלך
- 24 למלון. ואני הייתי אמורה להצטרף אחרי זה, אני לא זוכרת מה פרק הזמן שחלף מהרגע שהוא הלך,
- 25 ולזה שאני הגעתי, קשה לי נורא לתחם את זה, אבל זה לא היה חצי יום. זה יכול להיות חצי שעה,
- 26 שעה, לא יודעת שעה, שעה וחצי, לא יודעת קשה לי לתחם את זה" (עמ' 2006).
- 27
- 28 העליה לחדר
- 29 א' הגיעה ברכבה וחנתה בחניית בית המלון. לדבריה, התקיימה שיחת טלפון קצרה ביניהם אותה
- 30 קיבלה בכניסה למלון או בלובי, שבה ביקש ממנה הנאשם לעלות לחדרו משום שטרם הספיק
- 31 להתארגן:

בדלתיים סגורות

- 1 "הוא ביקש ממני לעלות אליו לחדר... אני לא זוכרת את המינוח, אני לא זוכרת את המלים שהוא
- 2 השתמש בזה, שאני יעלה, כאילו אני הבנתי שזה שנייה לחדר, הוא לא סיים להתארגן, וכבר
- 3 יורדים לעבוד בלובי, זה מה שאני הבנתי מהשיחה... זה ענין של דקה, ברור לי שזה שניה
- 4 אחת... הוא מסיים להתארגן ואני יורדת למטה, אנחנו יורדים למטה בלובי, לעבור, לעבוד, לעבור
- 5 על הדואר" (עמ' 2012-2011).
- 6 ההתרחשויות בחדר המלון
- 7 א' עלתה לחדרו של הנאשם, הקישה על הדלת וחלה פתח לה את הדלת: "הוא היה כאילו מאחורי
- 8 הדלת ורק הראש שלו הציץ מהדלת, ואני נכנסתי. הוא אמר שלום... וכשנכנסתי, אז ראיתי שהוא
- 9 בלי מכנסיים... חולצה, היא היתה ארוכה, וזה היה מביך... נכנסתי הוא סגר את הדלת... היום אני
- 10 יודעת שגם הין תחתונים, אבל באותו רגע לא ראיתי... החולצה היתה ארוכה והיא הסתירה את
- 11 התחתונים... הסטתי את המבט" (עמ' 2015).
- 12 א', שנבוכה מן המעמד, התיישבה על קצה המיטה בחדר והסיטה את מבטה מהנאשם בסוברה
- 13 שמיד ילבש את מכנסיו ויצאו מן החדר, אך במקום זאת ניגש אליה הנאשם ונצמד אליה מלפנים:
- 14 "ואז הוא נצמד אלי ועוד פעם מתחיל לגעת בחלק העליון... של הגוף... ואני מנסה להתרחק... הוא
- 15 מתקרב ואני מתרחקת, הוא מתקרב ואני מתרחקת... על המיטה... נפלתי על המיטה... באתי עם
- 16 אותם מכנסיים, באותה תקופה הלכתי הרבה עם המכנסיים האלה... עם גומי בלי רוכסן... הוא
- 17 התחיל למשוך את ה... אני כבר במצב של, אני שוכבת על המיטה זאת אומרת עם הגב על המיטה,
- 18 והוא מתחיל למשוך לי את המכנסיים, ממש כמעט כמו מה שהיה בפעם הראשונה. הוא מושך ואני
- 19 מתנגדת... עד שהוא הצליח להוריד אותם" (עמ' 2017-2016).
- 20 וכן:
- 21 "הוא כל הזמן עלי... הוא עלי ואני מתחת ומנסה להיאבק. ואז הוא שוב הצליח להוריד אותם...
- 22 הוא לא הוריד אותם לגמרי... ואז אני הרגשתי, זה אני זוכרת שהפעם היה לו הרבה יותר קל
- 23 להוריד נגיד מהפעם הקודמת... את החלק התחתון שלו... היום בדיעבד אני אומרת, אולי הוא תכנן
- 24 את זה, אבל היה לו קל... הוא ממש משך בקלות (הכוונה לתחתונים) בניגוד לפעם הקודמת שזה
- 25 היה קצת יותר מסובך" (עמ' 2018).
- 26
- 27 בנוסף להתנגדות הפיזית שהתבטאה בעיקר במאבק נגד הסרת מכנסייה, מספרת א' כי התנגדה גם
- 28 באופן מילולי, אם כי אינה זוכרת את המלים המדויקות: "אני גם אמרתי שאני לא רוצה, די תעזוב,
- 29 במלים כאלה, אני לא זוכרת בדיוק... אבל אלה היו המלים. די, תעזוב, אני לא מעוניינת, אני לא
- 30 רוצה" (עמ' 2019).
- 31 הנאשם פישק את רגליה וחדר אליה. א' הרגישה תחושת מועקה ויובש בגרון והמלים נעתקו
- 32 מפיה: "אני זוכרת את היובש בגרון שלי, אני לא יודעת למה אני זוכרת, זה מה שאני זוכרת, שאני

בדלתיים סגורות

1 רוצה כאילו להגיד עוד יותר דברים, ופתאום נתקע לי, ופתאום כאילו גם חזר אלי הפעם הראשונה"
2 (עמ' 2019).

פורקן מיני

3
4 גם באירוע זה לא הגיע הנאשם לפורקן מיני לאור התנגדותה של א' "נאבקתי איתו עד שאני לא
5 זוכרת שהוא גמר" (עמ' 2019).

התמודדות

6
7
8 לאחר מעשה האונס יצאה א' מהחדר, נסעה לביתה, התקלחה ולא סיפרה דבר לאיש. גם את מעשה
9 האונס השני הדחיקה, כפי שעשתה גם במקרה האונס הראשון (עמ' 2024-2025). לדבריה, לא שקלה
10 לעזוב את מקום עבודתה לנוכח אילוצים כלכליים שמנעו ממנה לעשות כן. א' חשה תחושת אשם
11 ביחס לאירוע האונס השני. "כעסתי על עצמי, איך לא ראיתי, איך לא שמתי לב, איך לא נדלקו לי
12 נורות אדומות." (עמ' 2025).

פרק ה - חיזוקים לעדות א' – התבטאויות על ציר הזמן

13
14
15 אף שסיפור אינוסה של א' על ידי הנאשם נחשף ברבים רק בחלוף כשמונה שנים, הציגה המאשימה
16 שורה של ראיות המוכיחות התבטאויות מפיה של א', שנשמעו על ידי אחרים במהלך אותן השנים,
17 היכולות ללמד על כך כי א' לא בדתה מלבה את סיפור הטרדתה המינית ואינוסה על ידי הנאשם.
18 התבטאויות אלו אף שוללות את טענת הנאשם כי א' תפסה טרמפי' על הפרשה, ובדתה מלבה את
19 סיפור הטרדתה המינית ואינוסה על ידו, על רקע רצונה לנקום בו על כי פיטר אותה מעבודתה
20 במשרד התיירות, תוך שהיא מאמצת לעצמה את גרסת א' מבית הנשיא.
21
22
23 החתבטאויות שיוסקרו להלן, אף שאין בהן אמירה מפורשת למעשי אינוס שביצע הנאשם ב-א',
24 הריהן כוללות אמירות של א' על הטרדתה/תקיפתה המינית על ידי הנאשם, ויש בהן כדי להוות
25 חיזוק לגרסתה של א' (ראה ע"פ 7097/08 פלוני נ' מדינת ישראל, (לא פורסם, 6.9.2010)) ולשלול את
26 טענת הנאשם בדבר המצאה מאוחרת.
27 כפי שנראה בהמשך, חלק מהתבטאויות אלה היו מפורשות וברורות, וחלקן היו מרומוזות ומינוריות
28 יותר, אך כולן עסקו בנושא אחד והוא הטרדתה המינית של א' על ידי הנאשם.
29 התבטאויותיה הכלליות, כגון "שעשה מעשים שלא ייעשו", "שולח ידיים ארוכות" וכיו"ב, מובנות
30 על רקע סגירותה ושמרנותה של א', שבאה לידי ביטוי גם בהודעותיה במשטרה עת נמנעה מלעשות
31 שימוש במילים בעלות שורש א-נ-ס.

בדלתיים סגורות

1 התבטאויות אלה שנאמרו חלקן בזמן אמת, חלקן בסמוך מאוד לזמן אמת וחלקן לאורך תקופה עד
2 לפרוץ הפרשה, עומדות בסתירה לטענת הנאשם, כי מדובר בעלילה שהעלילה עליו אי' ומהוות חיזוק
3 לגרסתה, משכל התבטאויותיה נושאות גוון של פגיעה מינית.

4
5 התרשמנו כי הפגיעות שפגע הנאשם ב-א', גרמו לה, למרות שתיקתה, "לשחרר" מדי פעם אמירות
6 כאלה ואחרות לאורך השנים. לא סביר הדבר בעינינו כי הפגיעה שנבעה מפיטוריה מן העבודה ומאי
7 הסכמת הנאשם לקבלה לעבודה בבית הנשיא, היתה מביאה את א' לאותן התבטאויות, שכולן
8 נושאות אופי של פגיעה מינית. אישיותה השמרנית והסגורה של א', נישואיה [REDACTED] לאחר
9 פיטוריה, הולדת ילדים וגידולם, [REDACTED], מעמדו הרם והנישא של הנאשם
10 וחששה מחשיפה שעלולה היתה לפגוע בה, במשפחתה ובילדיה, כאשר רק מילתה תעמוד אל מול
11 מילתו של מי שמכהן כנשיא מדינת ישראל, וחששה לעמוד בחזית לבדה מול הנאשם - הם שהביאו
12 אותה להימנע מלחשוף את מעשיו של הנאשם. במקביל, הפגיעה שנצרכה בה ושקעה בנפשה, הביאה
13 אותה לכל אותן התבטאויות אותן אמרה א' מפעם לפעם בתסכולה על המעשים שעשה לה הנאשם,
14 ועל שאין הוא נותן את הדין על כך.

15 המדובר בשרשרת התבטאויות בנקודות זמן שונות, המהוות תמיכה ממשית ומוצקה לעדותה של א'
16 ושוללות אפשרות של עלילה מאוחרת ממניע של נקמה.
17 אמירות אלה מובאות להלן מפי אלו ששמעו אותן מפי א':

1. שאלה הללי (להלן: "הללי").

19
20 אי' הזכירה את הללי, גרפולוג במקצועו, עמו נהגה להתייעץ בנושאים שונים, כאיש אליו פנתה
21 בבקשה כי ישוחח עם הנאשם, כדי שזה יפסיק להתעמר בה.
22 אי' לא זכרה מה היו המלים המדויקות שאמרה להללי באשר למעשי הנאשם בה:
23 "לא סיפרתי ש... מה שהוא עשה מבחינה מינית, אגב כנראה שהשתמשתי בביטויים... אני לא כל
24 כך זוכרת מה אמרתי, אבל... לא יודעת איך זה עלה, אמרתי לו אולי תדבר איתו. אתה תדבר איתו.
25 אני לא מצליחה לדבר איתו כבר... הוא כל הזמן יורד לי לחיים. כאילו שהוא יבוא מטעמי וידבר
26 איתו וינסה... שכבר יהיה יותר נעים במשד. והוא בא אליי" (ת/106 א' ע' 26). ברוח דברים זו
27 העידה א' גם בבית המשפט: "אני לא זוכרת באיזה ביטויים השתמשתי." (עמ' 2673).

28
29 עדותו של הללי השלימה את שהחסירה א' באשר לתוכן השיחה המדויק עמו, כאשר הלה העיד ש-א'
30 "סיפרה שמר קצב "שולח ידיים ארוכות", זה שימוש מדויק שלה, והיא אמרה שהיא דחפה אותו,
31 דוחפת אותו, במשפט הזה... לא לא זכור לי, לא ידוע לי פרטים, היכן נגע וכדומה... היא היתה

בדלתיים סגורות

- 1 נסערת, היא היתה מאוד רוצה את מקום העבודה, וכשהיא סיפרה על האירוע של שליחת ידיים,
- 2 היתה מאוד, מאוד נסערת." (עמ' 3868).
- 3 העובדה ש-א' תיארה להללי את מעשי הנאשם באופן מינורי ודווקא הוא זכר כי א' אמרה לו
- 4 שהנאשם שולח ידיים ארוכות וכי היא מבקשת לשמור על מקום עבודתה, משווה לעדותה נופך אמין
- 5 עוד יותר.
- 6 הללי סיפר כי נפגש עם הנאשם במשרדו, בפגישה שתואמה עבורו על ידי א'. הוא היה נבוך מכדי
- 7 לדבר עם הנאשם על תלונת א' - "שליחת ידיים ארוכות". לדבריו, נושא השיחה היה מערכת
- 8 היחסים העכורה ששררה בין א' לבין הנאשם והשיחה הסתיימה באווירה טובה, כאשר הנאשם
- 9 הבטיח לעשות ליישור התדורים.
- 10 הללי העיד שהנאשם ידע שנושא השיחה עמו קשור ביחסו ל-א' (עמ' 3892-3893). לא זו אף זו,
- 11 למחרת הפגישה התקשר אליו הנאשם בכבודו ובעצמו ושאלו על התרשמותו מהשיחה.
- 12 הן הללי והן א' אינם זוכרים מה היה המועד המדויק של השיחה, אך לדידנו, די בהוכחת עצם קיומה
- 13 של השיחה במהלך תקופת עבודתה של א', ואין נפקא מינה אם השיחה התקיימה בסמוך לפיטוריה
- 14 של א' או לפני כן (הללי ממקם אותה בתקופת "סתיו חורף" '98), הגם שסביר להניח כי התקיימה
- 15 קודם לכן, שאם לא כן, לא היה הנאשם משתף פעולה ומסכים לשוחח עם הללי.
- 16
- 17 עדותו של הללי מהווה אדן מחזק ממשי לגרסת א', במיוחד נוכח גרסתו של הנאשם, שנעה מזלזול
- 18 מופגן והכחשת כל מפגש עמו, עד לאישור המפגש האמור, שהנאשם נותן לו צביון "ניטרלי" שאינו
- 19 קשור במערכת יחסיו עם א', נפרט:
- 20 בהודעתו הכחיש הנאשם מכל וכל מפגש עם הללי: "לא היה ולא נברא, לא זקוק לבורר... אני לא
- 21 זקוק לבורר מבחוץ, אין מעמד כזה של בורר בין שר למזכירה, עובדה שהיא פוטר, אני צריך
- 22 גרפולוג שיהיה בורר? זה הזוי" (ת/10, עמ' 7). ובהמשך:
- 23 "אני לא נעזרתי בגרפולוג מעולם ולא צריך ולא יודע מיהו הגרפולוג ולא יודע מי האיש...
- 24 ש: פגשת את שאלו הללי?
- 25 ת: אני לא זוכר. אני לא יודע מי הוא... ולא נראה לי סביר אני לא זוכר את האיש ואת הפגישה, לא
- 26 סביר שהתקשרתי אליו כדי לברר כיצד התרשם מהפגישה. עם כל הכבוד זה סגן ראש הממשלה,
- 27 אני לא צריך חוות דעת כיצד הוא מתרשם ממני, מי הוא" (שם, עמ' 8).
- 28
- 29 בהכחשתו הגורפת והמזלזלת נשמט מזכרונו של הנאשם כי קיומה של הפגישה בינו לבין הללי,
- 30 הוזכר על ידו במכתב הפיטורין שכתב ל-א' (ת/126ב), ואשר הוצג על ידי פרקליטיו בהליך השימוע,
- 31 ומשכך הכחשה זו מעמידה אותו באור מגוחך.

בדלתיים סגורות

1 'התיישרותי של הנאשם עם הללי, באה, לא מפיו כי אם מפני באי כוחו במכתב שנשלח על ידם
2 למאשימה ביום 22.12.2008, בו אישרו בשמו של הנאשם את דבר קיומה של הפגישה עם הללי ברוח
3 מה שנכתב במכתב ת/126ב הנ"ל.

4
5 בעדותו בבית המשפט חזר בו הנאשם מהכחשתו, ואישר כי נפגש עם הללי. לדבריו, המפגש התקיים
6 לאור בקשתה של א', כאשר נושא השיחה בו נקב על יחסי א' עם צוות העובדים בלשכה ויחסי
7 האנוש שלה, ולא על היחסים בינו לבינה.

8
9 מבין שתי הגרסאות נראית לנו גרסתו של הללי, העולה בקנה אחד עם עדות א' באשר לסיבת קיום
10 המפגש ולתוכן השיחה. הכחשת הנאשם את קיום המפגש וחזרתו מהכחשתו זו, תוך אישור קיום
11 המפגש וניסיונו לתת למפגש זה נופך שקשור ליחסי עבודתה של א' עם כלל עובדי הלשכה ולא עמו
12 אישית, מצביעים על רצונו של הנאשם להתרחק ככל שניתן מקיומו של ענין אישי שהיה לו באותו
13 מפגש.

14 העובדה שהנאשם, שהיה בזמנים הרלוונטיים שר בישראל, מתפנה לשוחח עם גרפולוג, 'אצטגנין'
15 כלשונו, שבהודעתו התייחס אליו בבזוז ובזלזול, מצביעה על התנהגות מוזרה ומחשידה.
16 לטעמנו, הנאשם הסכים לקיומו של המפגש עם הללי מאחר והיה לו ענין אישי בכך, והוא להמשיך
17 ולשקם את "השקט" מצדה של א', שעדיין לא פָּשְׁלָה העת לפטרה לאחר שסר חינה בעיניו.

18
19 מר הללי הוא עד אמין ומקיץ ועדותו הינה כנה ואמינית. מדובר במי שהעיד על אירוע אחד חריג –
20 פגישה עם שר בישראל בנושא מנהלת לשכתו, שסיפרה לו שהשר "שולח ידיים ארוכות" – דברים
21 שמן הסתם נחרטו בזיכרונו לאור חריגותו של האירוע ותוכנו החריג של המידע שנמסר לו על ידי א'
22 בטרם מפגשו עם הנאשם.

23 אנו מקבלים, אפוא, את דברי הללי, הן באשר למה ששמע מפני א', בטרם המפגש עם הנאשם, הן
24 באשר לתוכנה של השיחה שהתנהלה בינו לבין הנאשם והן באשר לשיחה שיוזם הנאשם למחרת היום
25 אליו, כדי לשאול להתרשמותו מהמפגש.

26
27 עדותו של הללי על אמירות א' בזמן אמת, שנת 1998, יש בה כדי לחזק את דבריה של א' כי הוטרדה
28 מינית על ידי הנאשם בתקופת עבודתה במשרד התיירות, ואת מצוקתה הנפשית באותה עת, משהללי
29 העיד כי א' היתה נסערת מאוד כאשר סיפרה לו שהשר "שולח ידיים ארוכות".

בדלתיים סגורות

זאת ועוד, הכחשותיו של הנאשם את עצם קיומו של המפגש עם הללי, חזרתו מהכחשה זו והטלת רפש לכיוונו של הללי, כמו גם לכיוונה של א', כאילו היו בין השניים "יחסים מיוחדים" בגינם מוכן היה הללי לבוא ולומר דבר שקר, משמיטות את הקרקע מתחת לגרסתו ומחזקות את עדותה של א'.

2. שמואל צוראל (להלן: "צוראלי")

גם עד זה מספר על התבטאות א' בזמן אמת, דהיינו, במהלך עבודתה עם הנאשם. במהלך חקירתה במשטרה, הזכירה א' את צוראל – ששימש במועד הרלוונטי כסמנכ"ל שיווק, כמי שחלקה עמו בשיחה אחת את הקשיים ואת הסבל שחוותה מאנשי שלומו של הנאשם. בין א' לבין צוראל אין קשר ידידותי, וצוראל אף חשד ב-א' כמי שגם היא נמנית על אנשי שלומו של הנאשם.

א' לא זכרה את תוכנה של השיחה שעליה היא מספרת בהודעתה: "גם לו (צוראל) הם ירדו לחיים, זה מה שאני רוצה לרשום, היתה לנו איזה שיחה משותפת, הוא ידע שאני די סובלת שם." (ת/103א, עמ' 33).

משנחקר צוראל במשטרה התברר, כי גם הוא, כמו הללי, זכר היטב את תוכנה של השיחה שהתנהלה בזמן אמת בינו לבין א', במהלכה דיברה זו האחרונה על הטרדתה המינית על ידי הנאשם, וזאת שעה ש-א' עצמה כלל לא זכרה כי סיפרה לו שהוטרה מינית על ידי הנאשם.

צוראל העיד כי בתחילת תקופת עבודתה התרשם כי בין הנאשם לבין א' שוררת מערכת יחסי עבודה מצוינת: "יחסי עבודה מצוינים, טובים מאוד, עם הרבה יחס של חיבה, הערכה גדולה וכדומה... אני מדבר על יחסי אהבה או יחסים חיוביים מאוד, בין בוס לבין עובדת שלו. אפשר היה לראות את זה, בחיבה, באהדה, בהתייחסות הנאה.. של השר אליה, ושלה אל השר" והדגיש כי אין המדובר ביחס רומנטי (עמ' 3945).

על השיחה עם א' העיד צוראל כך: מספר שבועות לפני עזיבתה את משרד התיירות, הגיעה אליו א' כשהיא נסערת מאוד ובוכיה וסיפרה לו שהיא עוברת מסכת של רדיפה בלשכת השר, שעוזרי השר מתנכלים לה ושהיא חושבת שהשר מורה לעוזריו למדר אותה. בשלב מסוים בשיחה היא אמרה לו "אני אספר שהוא הטריד אותי מינית", שאז שאל אותה "את תאמרי או שזה באמת קרה". משהשיבה כי הנאשם אכן הטריד אותה, אמר לה: "אם הוא הטריד אותך מינית טפלי בזה, אם לא הטריד אותך מינית, שימי לב מה את עושה, זה דבר חמור מאין כדוגמתו... את צריכה לחשוב על זה, על מעשייך במקרה כזה... מאחר ואני כן ראיתי את היחסים המאוד חיוביים בינה לבין השר... אמרתי לה תלכי ותדברי עם השר, תספרי לו את השיחה שניהלת איתי, תנהלי איתו. היא אמרה

בדלתיים סגורות

- 1 לי אני רוצה להתייעץ ... עם עורך דין בנושא, אמרתי תתייעצי עם עו"ד והיא יצאה. (עמ' 3949 -
- 2 3950).
- 3
- 4 צוראל העיד כי היה מופתע ש-א' פנתה דווקא אליו בנושא כה רגיש וכי העביר את תוכן השיחה
- 5 למנכ"ל המשרד ובתגובה ננזף על ידי השר - הנאשם: "לא יכולתי להבין איך בחורה כזאת מצאה את
- 6 עצמה בבדידות כזאת שאני בעצם הכותל המערבי שלה פתאום. אין לה אף חבר, יש לה בני
- 7 משפחה, יש לה חברים... דווקא אלי באת?... לא הייתי בטוח מה בעצם אני צריך לעשות
- 8 בנושא... די התלבטתי בנושא הזה ואני החלטתי להתקשר למנכ"ל... שבתאי שי. אני לא אמרתי לו
- 9 את דבריה של א', אני אמרתי לו שהיא היתה אצלי, שהיא התפרצה, שהיא בסערת רגשות,
- 10 והצעתי לו שכמנכ"ל יזמן אותה אליו וישוחח איתה... אחרי מספר שעות הוא חזר אלי...אומר לי
- 11 תראה שמוליק אני חבר שלך, אני אמסור לך את הדברים כמו שהשר אמר לי. השר ביקש למסור
- 12 לך שהוא רואה בחומרה רבה את ההתערבות שלך בענייני לשכתו... אני נדהמתי מהתשובה הזאת,
- 13 ואני חייב לומר שאני לא אשכח אותה אף פעם, כי הדבר האחרון שאני ציפיתי, זה למין תגובה
- 14 מהסוג הזה" (עמ' 3950-3951).
- 15
- 16 שיחתו עם א' שבה והציפה את זיכרונו בעת פרוץ פרשת איציק מרדכי: "שאלתי את עצמי, האם אני
- 17 עשיתי את המעשה הנכון, אולי הייתי צריך ללכת לדבר עם גורם אחר, הובאה לידיעתי
- 18 אינפורמציה, מה עשיתי איתה. אבל לא עשיתי מעבר לזה" (עמ' 3952).
- 19
- 20 הנאשם טען כי עדותו של צוראל מגמתית ובאה "לסגור עמו חשבון" על כך שנאלץ לפרוש מתפקידו
- 21 במשרד התיירות משלא קודם לתפקיד בכיר, (צוראל פרש ממשרד התיירות ביוני 1999, ארבעה
- 22 חודשים לאחר פיטורי א') וכי עבודתו של צוראל במשרד התיירות היתה בעייתית (ראה דברי
- 23 הנאשם בהודעתו השלישית, ת/5, מיום 6.9.2006). הנאשם ציין את מכתב הנוליפה שכתב לצוראל
- 24 בתאריך 19.2.1999, כמניע להעללתו עליו את תוכן השיחה האמורה עם א'. ההגנה אף הפנתה
- 25 במהלך חקירתו הנגדית של העד להתבטאויותיו החריגות במהלך חקירתו במשטרה, עת כינה את
- 26 חבורת היועצים והעוזרים שהקיפה את הנאשם כ"כנופיה", וטענה כי דבריו באים ממניע של נקמה
- 27 בנאשם.
- 28 לא כך התרשמנו מעדותו של צוראל בפנינו.
- 29 עדותו של צוראל הינה עדות מינורית על שיחה חריגה שתוכנה נחקק בזיכרונו. עדותו של צוראל לא
- 30 ניתנה מאהבתו ל-א' ולא משנאתו לנאשם. אף שהיחסים בינו לבין הנאשם היו רחוקים מאידיליה,
- 31 הוא הגדיר אותם כקורקטיים. חוסר חיבתו לנאשם לא העביר אותו על דעתו עד כדי אמירת דבר
- 32 שקר לשמו. אנו מאמינים לצוראל כי השיחה שעליה העיד כשיחה חריגה, התקיימה גם התקיימה.

בדלתיים סגורות

- 1 צוראל הודה בהגינותו כי הדברים ששמע מפיה של א', נשמעו לו חמורים וחריגים, וכי הוא פקפק
2 באמינותם, אך את ספקותיו שמר לעצמו.
3 לו רצה צוראל להעליל על הנאשם, הנה נקרתה בדרכו הזדמנות פז בה יכול היה לנגח אותו. ומה
4 עושה צוראל, כך לפי עדותו, שלה אנו מאמינים, הוא מייעץ ל-א' שתשוחח עם הנאשם, והוא מצדו
5 פונה למנכ"ל המשרד, מר שבתאי שי, כדי שזה האחרון ישוחח עם א', מבלי שהוא מספר לו דבר על
6 תוכן תלונתה של א' כי הוטרה מינית על ידי הנאשם; האם כך ינהג עד שרוצה להעליל על הנאשם
7 עלילת שקר?
8 לטעמנו, לאחר "מקלחת הצוננים" שקיבל מהנאשם באמצעות שבתאי שי, החליט צוראל שלא לריב
9 את ריבה של א', מה גם שהוא עצמו גילה כלפיה חשדנות. התנהגותו של צוראל באותה נקודת זמן
10 הינה אנושית ואף מובנת על רקע מכלול הנסיבות, שכן טבעם של אנשים, במיוחד אלו המצויים
11 ביחסי כפיפות ומרות במערכות עבודה, שלא לצאת מלחמה שאיננה מלחמתם, במיוחד כאשר
12 היריב המיועד הוא הבוס, היקודקוד הראשון במערכת. משכך, שמע צוראל את דברי א' על הטרדתה
13 המינית על ידי הנאשם ונצער בלבו.
14
15 מעמד מתן העדות לא היה נוח לצוראל, לאור העובדה שלמרות שנחשף בזמן אמת לתלונה מפי א'
16 בדבר הטרדה מינית, בחר בסופו של יום לא לעשות דבר. כאן המקום להעיר כי התנהגות זו של
17 התעלמות וחוסר רצון לעסוק בנושא, אינה אופיינית רק לעד זה בלבד אלא נצפתה גם בהמשך, וכפי
18 שנראה, אצל עו"ד בן טובים, שאף הוא נחשף לאחר פיטוריה של א', לתלונה ברורה ומפורשת מפיה
19 על שהנאשם הטריד אותה מינית, ובחר לגנוז את העניין.
20
21 התנהגותו של צוראל לאורך השנים, ובמיוחד שתיקתו, אף שהנושא שב והציף את זיכרונו בנסיבות
22 פרסום פרשת מרדכי, מלמדת על עד נטול אמביציית נקם כשדווקא חשיפת הדברים מפיו כיום,
23 מעמידה אותו במצב מביך לאור העובדה שלא עשה דבר בענין תלונתה של א'.
24 הנה כי כן, עדותו על שיחתו עם א' מקובלת עלינו והיא מהווה חיזוק נוסף לעדותה.
25
26 3. עורך דין אליהו בן טובים
27 עדותו של עד זה הינה אחד מהאדנים המחזקים הבולטים לעדותה של א'.
28 בהודעתה מזכירה א' את עו"ד בן טובים כמי שאליו פנתה ושכרה את שירותיו, מיד לאחר שפוטרה
29 מעבודתה, וכך היא מספרת על מפגשה עמו ועל השיחה ביניהם: "אני אמרתי, רמזתי... רמיזות
30 מאוד עבות שהוא הטריד אותי אבל.. הוא פשוט בחר להתעלם מזה כי בעצם, באתי אליו יותר בגלל
31 ענייני דיני עבודה" (ת/103א עמ' 23).

בדלתיים סגורות

- 1 ובעדותה בבית המשפט: "אני הרבה השתמשתי במשפט הוא עשה מעשים שלא ייעשו דברים
2 כאלה", אך עו"ד בן טובים בחר להתעלם מדבריה (עמ' 2081).
3 גם כאן, בדומה לשני העדים הקודמים, זכר עו"ד בן טובים את הדברים טוב יותר מאשר א' בעצמה,
4 ובעדותו הוא מחזק את דבריה, משהעיד כי זו התלוננה בפניו על כך כי הנאשם הטריד אותה מינית
5 וקשרה בין פיטוריה לבין אי היענותה לו: "היא אמרה לי שהשר... הטריד אותה מינית ושהיא
6 בתחושה, שבגלל שהיא לא נעתרת לו, אז לכן עבודתה באה לידי סיום. כששמעתי את זה כסיבה
7 הראשונה, אמרתי לה תראי, אם יש לך תלונה בענין הזה, אני חושב שאת צריכה להגיש אותה
8 למשטרה, אני לא מטפל בסוג כזה של עניינים..." (עמ' 3903).
9
10 במהלך עדותו הציג עו"ד בן טובים תרשומת שנערכה על ידו בזמן אמת בענין שיחתו עם א'
11 (ת/107א), אותה שמר בכספת שבמשרדו לאור רגישות האינפורמציה וחריגותה. בתרשומת זו כתב
12 העד מפי א', כי הנאשם "ניסה להטריד אותי מינית", ובהמשך נרשמו המלים "הציע" ו"נגע"
13 כשעליהן קו מחיקה.
14
15 בחקירתו הנגדית ע"י ב"כ הנאשם הוצעה לעו"ד בן טובים, התיזה לפיה יתכן ומה שנרשם ב-ת/107א
16 לא נאמר לו מפורשות על ידי א', אלא הוא הסיק זאת על דרך של מסקנה שבהיגיון, אולם עו"ד בן
17 טובים שלל זאת מכל וכל. לדבריו, מה שנרשם ב-ת/107א' הינו תמצית הדברים שאמרה לו א',
18 כאשר גם המלים "הציע" ו"נגע", שנמחקו על ידו אכן נאמרו לו על ידי א', אך היות והוא לא רצה
19 לשמוע מעבר למה ששמע עד לאותו שלב, ולא התכוון לעסוק בפיטורין על רקע הטרדה מינית – הוא
20 העביר קו ומחק אותן.
21 העד חוזר ומציין כי התרשומת ב-ת/107א משקפת את השיחה בינו לבין א' (עמ' 3912). וכן: "היא
22 אמרה לי את העובדה הזאת שהוא, בז'רגון, ניסה להתעסק איתה" (עמ' 3914 שו' 24). העד עמד על
23 כך שלא מדובר במסקנות אישיות שלו: "זאת מחשבה שהיא העבירה לי... כך מצאתי לתת לזה
24 ביטוי כאן, בתמצית שעשיתי לעצמי, הרי אני לא כתבתי את זה, לצורך, בית משפט או לצורך איזה
25 שימוש עתידי פורמלי, אלא לצורך שלי בלבד" (עמ' 3915 שו' 18-21).
26 וממשיך: "מאחר וזה היה תוכן הדברים שלה וראיתי את זה, חשתי אי נוחות... יחד עם זה,
27 חשבתי שזה ענין רגיש ולכן שמרתי את התיק הזה, עם תיקים אחרים שלי בכספת" (בעמ' 3915
28 שו' 23 ואילך).
29 ברור מתוכן הדברים שעו"ד בן-טובים טרח ושמר את התרשומת ת/107א בכספת לאורך שנים,
30 משום שתוכנה היה בעיניו חמור, חריג ורגיש.
31

בדלתיים סגורות

- 1 עו"ד בן טובים מאשר את דבריה של א' כי לא היה מעוניין לשמוע את הפרטים שמסרה לו: "אני לא
2 רציתי לשמוע, אני לא ביקשתי ממנה שתפרט לי" (עמ' 3918 שו' 3), וכי הבין שמדובר במעשים
3 החמורים מהטרדה מינית רגילה.
- 4 עו"ד בן טובים העיד כי הוא אף הסביר ל-א' את המשמעות של חשיפת עובדה זו (שהוטרדה מינית
5 ולכן פוטרה), על חייה: "את תצטרכי לשים את עצמך ציבורית... כן, אני אמרתי לה את זה....
6 תראי, את הולכת ומתלוננת, תביאי בחשבון את ההשלכות שיש לכך... אבל לא רציתי לשמוע... לא
7 חשבתי שאני צריך לגרור אותה במה שהיא לא רוצה להגיד... היא לא פירטה לי ולא נכנסנו
8 לפרטים בענין הזה, ויכול להיות שאני נתתי לה גם את ההרגשה שאני לא רוצה לשמוע." (עמ'
9 3921 שו' 19-28).
- 10 עו"ד בן טובים הבהיר כי מתוכן דברי א' ואופן מסירתם, הבין כי מדובר ביותר מאשר הטרדה מינית
11 בין עובד למעביד.
- 12 ש: יכול להיות שגם סוג של הטרדה מינית... שהוא עדיין בתור יחסי עובד מעביד.
- 13 ת: לא, שם הבנתי שזה יותר מזה...
- 14 ש: איך הבנת את זה?
- 15 ת: מהאופן שהיא התלוננה בפני... (עמ' 3926), כאשר הוא מעיד ברורות ומפורשות שהמלים
16 "הציע, נגע" הן מילותיה של א': "הציע ונגע, אלה מלים שלדעתי נאמרו על ידיה, וזה היה לפני
17 שאמרתי לה תראי, אני לא רוצה לשמוע יותר, אל תיכנסי איתי לפרטים..." (עמ' 3928).
- 18
- 19 התרשמנו כי מדובר בעד אמין ומהימן, שגם הוא, בדומה לשני העדים האחרים, זכר את הדברים
20 טוב יותר מ-א'; העד, מעצם היותו עורך דין, ערך את התרשומת ת107/א ושמר את תיקה של א'
21 בכספת, משראה חשיבות לשמירת התרשומת בפרט והתיק בכלל לאור אופיים החרגי. לא בכל יום
22 מגיעה אליו ראש לשכת שר הטוענת, כי היא מוטרדת מינית על ידי השר וכי פוטרה מעבודתה על
23 רקע אי היענותה לו.
- 24
- 25 התרשומת שנערכה בזמן אמת כמו גם העדות האמינה של בן טובים - לא מותירים מקום לספק
26 בדבריו ובכנות כוונותיו. העד מכיר את הנאשם מהיכרות קודמת ומעמד מתן העדות לא היה נוח לו.
27 עדותו של העד חפה מכל אינטרס, קוהרנטית וראויה לכל האמון.
- 28 הנה בפנינו חיזוק נוסף לגרסתה של א'.
- 29
- 30
- 31
- 32

בדלתיים סגורות

4. דרור ניסן 1
- 2 בדומה לצוראל, ש-א' לא זכרה כי התבטאה בפניו כי הוטרדה מינית על ידי הנאשם, כך לא זכרה כי
- 3 אמרה לדרור ניסן כי הנאשם הטריד אותה מינית. גם עד זה העיד על התבטאויותיה של א' בזמן
- 4 אמת ממש, לפיהן הנאשם הטריד אותה מינית.
- 5
- 6 העד שימש כדובר סיעת חד"ש בכנסת בשנים 99-93. מקום עבודתו היה במשכן הכנסת והוא פגש ב-
- 7 א' עוד בשנת 1993, כאשר היתה מגיעה לכנסת במסגרת עבודתה [REDACTED]
- 8 בינו לבין א' נקשרה ידידות, חרף השייכות הפוליטית השונה: **המעגלים החברתיים שלי לא נבראים**
- 9 **לפי השקפות פוליטיות** (עמ' 3731 שו' 4).
- 10 בתקופת עבודתה אצל הנאשם שמע את א' "מדברת במונחים מאוד שליליים על המעסיק שלה..
- 11 דברים נגטיביים, כמו עלוב, איש קטן, סקס מניאק, מטרידן זאת היתה הטרמינולוגיה." (עמ' 3732
- 12 שו' 17-20). חרף יחסי החברות והקירבה שהיו ביניהם, א' מעולם לא פירטה את דבריה וכוונותיה
- 13 באמירות האלה: "השיחות היו קצרות, לאקוניות וכוותרתיות כאלה, היא היתה באה עם הבטחה
- 14 לפירעון, שלא ממש נפרע... זאת אומרת היא לא נכנסה לפרטנות" (שם, שו' 24) וכן: "היא דיברה
- 15 על הטרדות מיניות, אבל היא לא גלשה לפרטנות, למעט איזה סיפור אחד מביך" (עמ' 3733 שו' 1-
- 16 2). (העד מייחס ל-א' אמירה שהנאשם התכו למחשוף בחזה מים מהשפריצר של העציצים (עמ'
- 17 3735).
- 18 כשהתבקש לפרט את האמירה לפיה היא הוטרדה מינית, השיב: "היא אמרה לי שהיא מוטרדת
- 19 מינית, היא אמרה לי שהשר דאז שולח לה ידיים" (עמ' 3733 שו' 22-23).
- 20 בנוסף, היא סיפרה לו כי חשופה להתעמריות ולפגיעה במעמדה:
- 21 "היא אמרה שהיא מוטרדת על ידו מינית, היא אמרה את זה בכל מיני צורות, בכל מיני הזדמנויות,
- 22 והיא גם דיברה על אדם נוסף בלשכה, שמתעמר בה ושאלין לה ספק שזה בהוראה ישירה או
- 23 עקיפה, גלויה או נסתרת של השר." (עמ' 3734 שו' 13-15). (הכוונה לצביקה ברוקנר, שם, שו' 17).
- 24 כשסיפרה לו את הדברים: "היא היתה בן אדם מאוד שונה משהכרתי בתחילה. היא היתה לא
- 25 שקטה חרדתית, תזזיתית, היה ברור שעובר עליה משהו מאוד מאוד קשה ולא טוב...אני קיבלתי
- 26 ממנה איזה תמונת מסגרת איזה סיפור רקע, הבנתי...את הקונטקסט, אבל היא לא ירדה איתי
- 27 לפרטים." (עמ' 3734 שו' 19-23).
- 28
- 29 העד הציע ל-א' לפנות ולהתלונן במשטרה, אולם היא ביטלה זאת.
- 30
- 31 לאחר ש-א' עזבה את עבודתה במשרד התיירות, נותק ביניהם חקשר והתחדש לאחר פרוץ הפרשה.
- 32 זאת, לאחר שבשיחה עם ח"כ יחימוביץ', הנמנית על חוג ידידיו, עלה נושא הפרשה, אז סיפר לה

בדלתיים סגורות

1 שהוא מכיר את א' וביקש שתמסור לה כי הוא דורש בשלומה וכי היא מוזמנת להתקשר אליו. ואכן,
2 בטרם נחקר במשטרה התקיימה שיחה בינו לבין א', שהייתה בעיקרה שיחת עידוד; כך גם התקיימה
3 ביניהם שיחה לאחר החקירה כשסיפר לה כי אמר במשטרה על מה ששמע ממנה, וכן על "סיפור
4 השפריצר", שאז הגיבה א' – 'הנה את זה אני גם לא זכרתי'. בהמשך נשאו השיחות ביניהם אופי של
5 "תחזוקה נפשית", על רקע המתקפה התקשורתית שבאה על א'. לדבריו, א' לא שיתפה אותו במהלכי
6 החקירות שעברה ובתוכן.

7
8 ההגנה ביקשה להטיל דופי בהגינותו ויושרו של העד משנחקר על סיבת פיתוריו ממשדד הפרסום של
9 מר מוטי מורל, על רקע טענה לזיוף מסמך. העד הכחיש כי פוטר על רקע הזיוף, כשלטענתו, הסיבה
10 הנה התרשלותו בעבודה. בראייה לכך סיפר כי לאחר חודש מעזיבתו את המשרד, הוא התבקש על
11 ידי מוטי מורל לשוב לעבודה, אך סירב.

12 אף שעו"ד פלדמן הטיח בעד כי יזמן את מוטי מורל לעדות בבית המשפט כדי להפריך את
13 גרסתו/הסברו של העד לענין נסיבות פיתוריו, הדבר לא נעשה, הימנעות המאמתת את הסבריו של
14 ניסן.

15
16 בהתייחסו לטענתה השניה של ההגנה לפיה הוא איש שמאל קיצוני, בעל אג'נדה משלו לפגוע בנאשם,
17 שכבר כתב בעבר נגד הנאשם ועמדותיו, ולפיה אילו היה יודע משהו נגדו מפיה של א', היה מפרסם
18 זאת, ומשלא עשה כן, משמע שהוא משקר, השיב העד:
19 "זה לא רציני, מה אדם יכול לפרסם דברים בלי שום בסיס, הוא חושף את עצמו לדיבה. לא היו
20 תלונות, לא היו הרשעות, לא היו האשמות...אני לא אכתוב מאמר על סמך..." (עמ' 3745).

21
22 משנשאל העד מדוע לא ציין במהלך חקירתו במשטרה את צמד המלים "שולח ידיים", ביטוי שעלה
23 רק במהלך פגישת רענון בפרקליטות לקראת עדותו ולאחר מכן בבית המשפט, השיב כי במשטרה
24 אמר כי א' סיפרה לו שהנאשם הוא "סקס מניאק", "מטריד אותה מינית" ואם לא אמר במשטרה
25 "שולח ידיים" הרי "באשר אני אומר את הצירוף מטריד מינית, זה מקפל בתוכו שליחת ידיים" וכן
26 "אני חוזר שהתכוונתי שההטרדות מיניות, מקפלות שליחת ידיים" (עמ' 3755) הסבר שלטעמו, יש
27 בו מידה רבה של היגיון, ומכל מקום, השוני בניסוח אינו מעלה ואינו מוריד.

28
29 לעומת זאת, מה שמעיד לכאורה במידת מה על מהימנות העד, הוא ייחוסו ל-א' את "סיפור
30 השפריצר", שהוכחש על ידי א'. לטעמו, אין בסתירה זו כדי לכרסם במשקלה הכולל של העדות
31 לאור התרשמותו ממכלול העדות וכנותה, משניתן להסביר ייחוס סיפור השפריצר ל-א' בטעותו של
32 העד באשר למקור הסיפור.

בדלתיים סגורות

אמינותה של העדות נובעת מהמינוריות שבה, משאין בה החקפה של תיאורים מיניים בוטים. העד תיאר את התנהגותה של א' ואת אמרותיה הלאקוניות, כאשר מרבית שיחותיה עמו היו קצרות ונשא אופי של 'קטעי פרומי' לדברים שמעולם לא סופרו במלואם. עדותו מהווה, אפוא, נדבך נוסף, הגם מינורי, במערך המחזק.

5. ירון ארמוזה (להלן: "ארמוזה")

ארמוזה הכיר את א' בשנת 1996. בתקופת עבודתה במשרד התיירות בשנת 1998, הרגיש שהיא לא מרוצה מהעבודה: "היא לא סיפרה הרבה, רק ראיתי שהיא לא מרוצה, כלומר שלא טוב לה בעבודה הזאת" (עמ' 3418 שו' 5).

במהלך 1999-2000, היא סיפרה לו על מה שהנאשם עשה לה. היו אלו שיחות ספורות, כשבכל פעם היתה מספרת פרט כזה או אחר (ראה עמ' 3521); בהתחלה "סיפרה בכלליות שקצב הטריד אותה שם, שהוא התעסק איתה, ובתקופה שסיפורו של איציק מרדכי התפרסם אמרה לו "קרה לי אותו דבר כמו הסיפור של איציק מרדכי... היא לא ירדה ממש לפרטים... היה לה קשה להתבטא בכלל בנושא הזה" (עמ' 3418 שו' 27 ואילך).

"היא בהתחלה מספרת שהוא התחיל איתה במחמאות... מחמיא לה בצורה, שהיא ממש לא הרגישה עם זה טוב... לאחר מכן, הוא גם התחיל קצת עם הטרדות מילוליות, כמו אני חושב עליך הרבה בלילות... בואי נהיה כזוג... גם התחילו נגיעות פה ושם." (עמ' 3419 שו' 18-22 וראה גם בעמ' 3526 וכן עמ' 3544).

"ביקש ממנה לבוא עם חולצה עם כפתורים, ושהיא תפתח כפתור אחד, שהיא תשתדל לבוא עם שמלות" (עמ' 3419).

"הוא הפך אותה ממש למלכת הלשכה, שהכל עובר דרכה, והיא שולטת על כל הדברים שקורים בלשכה... ממש נתן לה הרבה כוח בידיים... במהלך '99 היא סיפרה לי דבר אחד, שהוא הגיע אליה הביתה... היא לא פירטה לי בדיוק מה, ב-'99, וגם סיפרה לי על איזה סיטואציה שהיה בלשכה, שהוא השכיב אותה בכוח, וממש ניסה לתקוף אותה. זה בלשכה בתל אביב" (עמ' 3420).

א' לא הרבתה לפרט: "כשהיא היתה... כשהיה מגיע לנושא המיני, היא היתה מנסה כאילו להדחיק את זה. לא לפרט לי וזה..." (עמ' 3420 שו' 23-25). כשמתבקש להסביר מה הכוונה, משיב: "לא ממש לרדת לפרטים. אני לא לחצתי עליה, כי ראיתי שקשה לה... יש לה גם נטיה ככה, שהיא מובנת ככה אפילו לצחוק על הדברים קצת... ראיתי שיש לה משהו לספר, אבל לא חדרתי לפרטים מעבר לזה" (עמ' 3420 שו' 27 ואילך וראה גם עמ' 3589 שו' 10 ואילך).

ארמוזה זכר אמירה ספציפית של א' שסיפרה לו שהנאשם אמר לה "בליילה אני חושב עליך." (עמ' 3421 ש' 25).

בדלתיים סגורות

- 1 על האירוע בלשכה בתל אביב היא סיפרה לו שהנאשם "שכב עליה וממש ניסה לתקוף אותה... היא
- 2 תמיד היתה אומרת את זה, מגדירה, הוא עשה לי מעשה שלא ייעשה, כלומר, היא אף פעם לא
- 3 נכנסה למילה עצמה" (עמ' 3422).
- 4 "הרגשתי שהיא ממש מתביישת לספר על זה ולפרט, גם היה לה רגשי אשם... הרגשתי שמאוד
- 5 קשה לה לדבר על הדברים" (שם).
- 6 על השינוי הקיצוני במעמדה ועל רצונה שקלונו של הנאשם יודע ברבים סיפר:
- 7 "היה לה מאוד רע... והיא גם סיפרה לי, שברגע שהיא לא נענתה לו... הוא התחיל להתנכל
- 8 אליה... ממלכת הלשכה פתאום הוא הפך לממש להיות לאחת הפקידות הזוטירות, שבמקום לפנות
- 9 אליה ישירות בטלפון, אז היה מתקשר לאלה שמתחתיה, ... בדרך כלל היה משלב אותה בסיוורים
- 10 אז פתאום לא לקחת אותה לסיוורים, דברים שגרמו לה ממש גם למצוקה נפשית... היא מאוד
- 11 רצתה להתנקם, כלומר היא מאוד רצתה שזה ייצא החוצה איכשהו, אבל לא בשם שלה. כלומר
- 12 שמישהו אחר ידבר על זה... שזה לא היא תהיה בפרונט, ולא יידעו בכלל שזאת היא, אבל שהסיפור
- 13 ייצא החוצה ושידעו מי זה משה קצב, זה כל הזמן היא רצתה... היא ביקשה ממני אם אני מכיר
- 14 איזשהו עיתונאי... שהוא יכתוב על זה... ולא יזהה אותה. אז הפגשתי אותה, או שהכרתי בינה לבין
- 15 גידי וייץ... עיתונאי ב"קול העיר" בירושלים... זה היה לפני שהוא נבחר להיות נשיא, זה בטוח...
- 16 99, 2000, זה היה בטוח בתקופה הזאת... הוא אמר לי, אם היא לא מגישה תלונה במשטרה... אני
- 17 לא יכול לכתוב שום דבר... והיא לא רצתה לעשות עם זה שום דבר, מעבר לאקט של כתיבה
- 18 בעיתון.. באותה תקופה" (עמ' 3422-3424).
- 19
- 20 ארמוזה הפגיש את א' עם אדר פרימור, עיתונאי מעיתון "הארץ", ושוב "היה קשה לה ממש לרדת
- 21 לפרטים... אדר לא כל כך קנה את הסיפור, הוא אמר לי עוד פעם, אם היא לא הולכת למשטרה...
- 22 אני לא יכול לעשות עם זה שום דבר" (עמ' 3424).
- 23
- 24 באותה תקופה היה ארמוזה נשוי לד"ר מיכל סלע, שעבדה במרכז הסיוע לנפגעות תקיפה מינית
- 25 בירושלים, וחלק עימה את סיפורה של א': "סיפרתי לה על הסיפור שאני מכיר מישהי שעברה
- 26 תקיפה על ידי קצב, ושאלתי אותה איך אפשר לעזור לה במסגרת המרכז סיוע, אז היא אמרה לי
- 27 שאם היא בעצמה לא פונה, זה גם המדיניות של המרכז, אף פעם לא להכריח אותן לעשות דברים.
- 28 אם היא לא פונה בעצמה אז אין לנו הרבה מה לעשות במרכז עצמו ואיך לעזור לה" (עמ' 3425
- 29 שורות 1-6).
- 30

בדלתיים סגורות

1 הוא סיפר ל-א' על המרכז והציע לה להיעזר בשירותיו, אך אינו יודע אם היא התקשרה לקבל עזרה:
2 "אני לא יודע אם היא צלצלה, לא צלצלה, נעזרה במרכז... גם מיכל די מידרה אותי... היא לא
3 סיפרה לי הרבה פעמים על מה שקורה כי זה היה מאוד אישי" (עמ' 3425).

4
5 הוא ידע מפיה של א', בזמן אמת, כי יואלי, חברו ויד ימינו של הנאשם, נמצא עימה בקשר וגם ידע
6 שהיא מחפשת עבודה וכי מדי פעם היה יואלי מציע לה עבודה: "שיגע אותי התמימות שלה כלומר
7 שהיא היתה מדברת איתם באותה תקופה" (עמ' 3426).

8
9 לאחר מסירת הדעת הראשונה, הביא ארמוזה את א' לפגישה עם ח"כ יחימוביץ', משטבר כי
10 תוכל לסייע ל-א'. לאחר פגישתן, נודע לו מיחימוביץ' (עמ' 3437) כי א' נאנסה על ידי הנאשם
11 פעמיים. מששוחח עם א' ואמר לה שהוא יודע מיחימוביץ' על מעשי האונס, סיפרה לו פרטים
12 נוספים:

13 "זוכר את האירוע ההוא שסיפרתי לך במשרד, אני ממש, הוא קיים איתי יחסי מין שמה והוא
14 ממש אנס אותי, הוא השכיב אותי בכוח והוא חדר אלי. זה היא אמרה לי כבר, אחרי השיחה עם
15 שלי. ואז היא אמרה לי גם בהקשר לסיפור בדירה, שהוא גם שם ניסה ממש לתקוף אותה, אבל
16 שם הוא לא הצליח והיה שם איזשהו ויכוח ביניהם והוא יצא." (עמ' 3437).

17
18 על מעשה האונס במלון פלאזה בירושלים, סיפרה לו א' רק בשלב מאוחר יותר, לאחר שהחלה
19 בטיפול פסיכולוגי: "...היא אומרת היה עוד מקרה ושהוא אנס אותי, זה היה בבית מלון. ואז היא
20 סיפרה לי שהיא באה אליו למלון.. אמר לה תעלי למעלה, אני צריך אותך, אני עדיין לא מוכן... שם
21 הוא תקף אותה והוא אנס אותה פעם שניה. והיא הרגישת עם זה נורא... היא גם הרגישת שהיא
22 לא סיפרה במשטרה בפעם הראשונה על הסיפור, כלומר וגם עצם זה שזה קרה בכלל, זה היה לה
23 מאוד קשה, כלומר אפילו לדבר על זה" (עמ' 3438).

24
25 עדותו של ארמוזה מהימנה בעינינו והיא משקפת התבטאויות נוספות מפי א' במועדים שונים על ציר
26 הזמן. את החשיבות המיוחדת בעדותו אנו רואים בדברים המשקפים התבטאויות מפי א' כבר בשנים
27 1999-2000, ואשר מתייחסות במפורש להטרדות בעלות אופי מיני.

6. ד"ר מיכל סלע (להלן: ד"ר סלע) והתרשומת ביומן ת/171

28
29
30 ד"ר סלע הינה גרושתו של ירון ארמוזה, מאז התגרשו בשנת 2002. בין השנים 1996-2001 ריכזה
31 ד"ר סלע פניות של מתלוננות במרכז לנפגעות תקיפה מינית בירושלים. היא נחשפה לסיפור הטרדתה

בדלתיים סגורות

- 1 של א' על ידי הנאשם באמצעות ארמוזה, שהיה בעלה אז, ושהיה כאמור מצוי בקשרי ידידות עם
- 2 א'.
- 3
- 4 ד"ר סלע העידה כי כשלושה - ארבעה חודשים לפני מועד שיחת א' עמה, שתועדה ב-ת/171 (יומן
- 5 המתעד תלונות של נפגעות תקיפה מינית במרכז לסיוע לנפגעות תקיפה מינית, סניף ירושלים), סיפר
- 6 לה ארמוזה על השיחות שהיו לו עם א', כאשר "בעצם הוא זה שגם המליץ לה לשוחח איתי...הוא
- 7 סיפר לי מפני שהיינו נשואים וזה מאוד הסעיר אותנו. הוא היה חוזר הביתה והיה מאוד נסער
- 8 מהסיפור הזה...ובשלב מסוים, כשלא ידע לענות על כל מיני שאלות שלה הוא בעצם הפנה אותה
- 9 לשוחח איתי." (עמ' 4214).
- 10 עדותה של ד"ר סלע ויומן המרכז לתקיפה מינית (ת/171) שבו תועדה פנייתה של א' למרכז כבר
- 11 בתאריך 18.6.2000, נחשפו בצורה אקראית לחלוטין; כששמעה ד"ר סלע כי חוגש כתב אישום נגד
- 12 הנאשם במרץ 2009, היא התקשרה לגב' עמיאל, נציגת המאשימה שמופיעה בתיק, שאותה היא
- 13 מכירה מהיכרות קודמת, איחלה לה בהצלחה ותוך כדי שיחה אמרה לגב' עמיאל, שגם היא שוחחה
- 14 פעם עם א' בעבר.
- 15 משנשאלה על ידי גב' עמיאל אם יש לה תרשומת על כך, השיבה שתבדוק זאת. ד"ר סלע התקשרה
- 16 למרכז הסיוע וביקשה לבדוק אם קיים תיעוד על השיחה. לאחר בדיקה הודיעה לה הגב' בלה,
- 17 מנהלת המרכז הנוכחית, שנמצאה תרשומת ב-ת/171, שם תיעדה ד"ר סלע את שיחתה עם א' בזו
- 18 הלשון: "התקשרה א' מספר טלפון... הוטרכה על ידי בכיר ביותר בכנסת - חושבת מה לעשות.
- 19 הבטחתי סודיות, מיכל (-)".
- 20 וכך העידה ד"ר סלע על פנייתה הטלפונית של א' ועל שיחה נשוא התרשומת ת/171: "היא התקשרה
- 21 אלי כדי להתייעץ על אפשרויות שיש לה להגיש תלונה, כן או לא, מה זה אומר, כל מיני דברים,
- 22 שבאותו זמן היא התלבטה בהם. ואז רשמתי את ההודעה הזאת, הבטחתי לה סודיות וגם מפני
- 23 המתנדבות האחרות, ולכן לא רשמתי את השם של מר קצב, אלא רשמתי בכיר ביותר בכנסת....
- 24 (שהכוונה היא) למר קצב." (עמ' 4209).
- 25
- 26 ד"ר סלע סיפרה על התלבטויותיה של א' בנוגע להגשת התלונה בנקודת הזמן שבה התבצעה השיחה,
- 27 ועל שהבינה משיחתה עימה ש-א' עמדה אז בפני אירוע משמעותי בחייה - [REDACTED]: "אני
- 28 זוכרת שהיא עמדה בפני אירוע משמעותי בחייה [REDACTED]
- 29 [REDACTED] משהו בסדר גודל הזה, וזה הטריד אותה, מה זה יעשה לחיים שלה, אם היא
- 30 תגיש תלונה באותה תקופה." (עמ' 4212).
- 31 ההגנה הרחיקה לכת וטענה כי הרישום ב-ת/171 "שתול" ביומן - על כך השיבה ד"ר סלע שהכתב
- 32 הוא כתב ידה וההודעה נרשמה בתאריך שנרשם 18.6.2000 "עזבתי את המרכז ב- 2001 לא היה לי

בדלתיים סגורות

- 1 מגע עם היומנים מאז, אין לי מושג איך אתה מציע שאני שתלתי את זה בתוך היומנים" (עמ' 4239
- 2 שו' 21-22), מה גם שלדבריה אפילו לא חשבה לדווח על השיחה הזו: "זכרתי כל הזמן שדיברתי עם
- 3 א' פעם אחת, איך לא חשבתי על הדיווח, אני לא יודעת להסביר...אני לא מצליחה להבין, למה לא,
- 4 למה באמת נפל לי האסימון בשיחה עם רונית בלבד... בשיחה ההיא." (עמ' 4243).
- 5
- 6 לא ברור לנו על מה נסמכת טענת ההגנה לפיה "שתלה" ד"ר סלע את הרישום ב-ת/171. אם הכוונה
- 7 היא שהדבר נעשה במסגרת קשר עם ארמוזה שנועד למנוע בחירתו של הנאשם לנשיא, תישאל
- 8 השאלה מדוע, אם כן, לא נעשה שימוש ברישום זה, קודם לכן, כדי למנוע את הבחירה? ואם תאמר
- 9 שהיתה כוונה לעשות ברישום זה שימוש בזמן כלשהו, תישאל השאלה מדוע זיכרו של רישום זה עלה
- 10 רק לאחר הגשת כתב אישום נגד הנאשם במרץ 2009 ולא לפני כן.
- 11 לו חפצה ד"ר סלע ברעתו של הנאשם, במסגרת קונספירציה כלשהי, מדוע היתה צריכה להמתין
- 12 תקופה של כתשע שנים מאז אותה שיחה? ואם כוונתה היתה לפגוע בנאשם, מדוע הסתירה ד"ר סלע
- 13 את זהותו של הנאשם ביומן כאשר רק נרמז לגביו כ"בכיר ביותר בכנסת".
- 14
- 15 כך או כך מדובר בטענה שאין בה ממש.
- 16
- 17 ד"ר סלע גם העידה שהקשר בינה לבין א' ניתק משזו האחרונה לא שבה להתקשר: "אנחנו אף פעם
- 18 במרכז, לא אומרות לנפגעות אם להתלונן או לא להתלונן, אנחנו מסבירות להן, מה הפרוצדורה...
- 19 נותנות להן לבחור לבד, זאת הסיבה גם שלא המשכתי קשר עם א', ולא התקשרתי אליה לשאול
- 20 אותה מה היא עושה. הנקודה היא שהפונות מחליטות בעצמן." (עמ' 4281 שו' 13-18).
- 21
- 22 ד"ר סלע עשתה עלינו רושם מהימן ביותר. טענת ההגנה לפיה לד"ר סלע מניע נסתר כלשהו בעשיית
- 23 הרישום האמור, אין לה על מה לסמוך, מה גם שלא היתה לה גישה ליומני המרכז, לאחר פרישתה
- 24 מעבודתה שם.
- 25 המסקנה העולה מן האמור היא שהרישום ב-ת/171 שנעשה על ידי ד"ר סלע הינו רישום אותנטי,
- 26 המשקף את השיחה שהתנהלה בינה לבין א', עוד בשנת 2000, והוא מהווה ראיה עצמאית ובלתי
- 27 ניתנת לערעור לפיה התלונה א' כבר בשנת 2000 על הטרדתה המינית על ידי הנאשם.
- 28 רישום זה, יש בו כדי לחזק הן את עדותו של ארמוזה באשר לתלונותיה של א' בפניו בענין הטרדותיו
- 29 המיניות של הנאשם כבר בשנת 1999/2000 והן את עדותה של א', והוא מהווה עוד צוהר, ממנו ניתן
- 30 להשקיף על התבטאויותיה של א' על ציר הזמן.
- 31

בדלתיים סגורות

1 ההגנה מסיקה מהעובדה ש-א' לא זכרה שהיא השאירה הודעה זו, כי אין להתייחס ברצינות לרישום
2 זה; מה גם שנושא הרישום הוא "הטרדות" ולא מעשי אינוס. ההגנה אף הרחיקה לכת וטענה כי
3 "ישנה סבירות גבוהה, כך על פי כלל חומרי החקירה בענייננו כי א' עצמה לא היא שהשאירה את
4 ההודעה הנ"ל, אלא שזו הושארה בשמה..."

5 לטעמנו, טענות ההגנה בנדון זה אינן יכולות להחזיק מים, שהרי הן עומדות בניגוד לעדותה האמינה
6 של ד"ר סלע שסיפרה כי שוחחה עם א' וזו מסרה לה את מספר הטלפון שנרשם ב-171/ת, שהינו אכן
7 מספר הטלפון של א'. מעבר לתוכן השיחה שנרשם, זכרה ד"ר סלע גם חלק אחר של השיחה, שלא
8 נרשם, הקשור בהתלבטותה של א' אם להגיש תלונה אם לאו, לאור העובדה שהיא עמדה בפני אירוע
9 משמעותי בחייה – [REDACTED]. פרט זה לא היה נמסר, מן הסתם, על ידי מתחזה כלשהי.

10
11 לא מצאנו כל ממש בטענה שמכיוון ש-א' לא זכרה כי השאירה הודעה זו הרי יש להסיק מכך כי יתכן
12 שמאן דהיא אחרת השאירה את ההודעה. נפנה לפרטים רבים אחרים ש-נשמטו מזכרונה של א', אף
13 כי בהמשך התברר כי פרטים אלו התקיימו גם התקיימו כעולה מעדותם של עדים אחרים, כך
14 למשל:

15 א' לא זכרה שאמרה לצוראל שהנאשם מטריד אותה מינית, צוראל זכר.
16 א' לא זכרה שאמרה להללי שהנאשם "שולח ידיים ארוכות", הללי זכר.
17 א' לא זכרה שאמרה לדרור ניסן כי הנאשם הטרידה מינית, דרור זכר.
18 ובכן זוהי א', וכך פעל זיכרונה. העובדה שהיא לא זכרה את פנייתה למרכז, אינה פוגמת באמינותה
19 של הראייה ת/171, משזו אינה עומדת לבדה ואליה חוברת עדותה האמינה של ד"ר סלע. יתרה מכך,
20 עובדה זו מחזקת את דבריה בהיותה סותרת את טענת העלילה.

21
22 באשר לטענה שמדובר רק בתלונה על "הטרדות" ולא על "אונס", הרי אין הדבר מעלה או מוריד.
23 החשיבות היא בעצם הרישום על תלונה בדבר מעשים בעלי גוון מיני ש-א' מניחסת עשייתם בה
24 לנאשם, כבר בשנת 2000, זמן רב לפני פרוץ הפרשה.
25 השווה לדברי בית המשפט ב-ע"פ 7097/08 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 6.9.10) "מדגיש
26 הסניגור כי המתלוננת לא תיארה לחברתה מעשה אונס. נכון הדבר, אך כאמור היא תיארה תקיפה
27 מינית מבלי לפרט את אופיה. מצב דברים זה פועל נגד המערער, המכחיש מצדו קיומו של מגע מיני
28 בינו לבין המתלוננת, קל וחומר מגע מיני בכוח."

7. אדר פרימור

30
31 פרימור, עיתונאי בעיתון "הארץ", התוודע, כזכור, ל-א' באמצעות ארמוזה שאותו הכיר עוד
32 מתקופת לימודיו בבית ספר תיכון.

בדלתיים סגורות

1 פרימור העיד על כך שערב הבחירות לנשיאות בשנת 2000, סיפר לו ארמוזה אודות הטרדתה המינית
2 של א' על ידי הנאשם. אף שהוא לא עסק בנושאים אלה, שכן עיסוקו בתחום חדשות החוץ, היה נכון
3 לשמוע את הפרטים כדי להעבירם למי שעוסק בכך. לצורך כך הוא שוחח עם א' פעמיים בטלפון
4 ונפגש עמה פעם אחת על מנת לשמוע את סיפורה מכלי ראשון. אולם בפגישה זו שהתקיימה
5 בנוכחותו של ארמוזה, נמנעה א' מלמסור פרטים "היא היתה מאוד פסימית, מאוד לא משתפת
6 פעולה, מאוד מובכת, מאוד נרתעת, צחקקה כל הזמן" (עמ' 4326 שו' 15-16).

7 "היא היתה אצלי בבית והיא לא פתחה את הסיפור בעצם, היא לא הסכימה לדבר על זה, וירון
8 ניסה לדגב אותה כדי שהיא בכל זאת תוציא את זה. עכשיו מאחר ואני הערכתי, שמאחר שהיא
9 הגיעה עד אלי, אז היא כבר נכונה להוציא איזשהו סיפור, זה לא היה המצב, ואז הוא ניסה לפי מה
10 שאני זוכר, לשאול אותה פרטים ואת זוכרת שאמרת לי ככה ואת זוכרת שאמרת לי ככה, והיא לא,
11 היא כמו שאמרתי, היא צחקקה במבוכה ואמרה עזוב, אני לא רוצה להיכנס לזה, ובסופו של דבר,
12 הפגישה נגמרה בזה שהיא לא רצתה להיכנס יותר לזה, היא לא רצתה לתת פרטים." (עמ' 4327
13 שו' 12-2)

14
15 לדבריו, א' הסבירה את חוסר רצונה לשתף פעולה ולחשוף הענין בכך שאמרה "שהיא לא רוצה
16 להיכנס לזה, היא אמרה שהיא נשואה היום, היא אמרה שזה מאחוריה וכאלה דברים...
17 ושלא להגיד גם לא רוצה לפתוח את זה." (עמ' 4327 שו' 17 ואילך) "זכור לי שהיה לה מאוד לא
18 נוח, ושהיא לא, היה לה מאוד קשה עם המצב, היא לא שיתפה פעולה." (עמ' 4328).
19 לאור עמדתה של א' באותו מפגש פרימור לא פרסם דבר, העביר את פרטי השיחה לעורך העיתון,
20 ומעבר לכך לא המשיך לעקוב אחר הענין.

21
22 עדותו של פרימור עשתה עלינו רושם מהימן, היא היתה מינימליסטית והעד השתדל לדייק בתיאור
23 פרטי השיחה במהלך המפגש היחיד עם א'.
24 פרימור התרשם כי למרות שיש דברים בנו, א' אינה מעוניינת לפרסם דבר, וחרף העיתוי הנפיץ של
25 הבאת הדברים לפתחו, ערב בחירתו של הנאשם לנשיא, לא עשה דבר בנדון.

26
27 הגם שלמעשה לא מסרה א' לפרימור שום פרט ממשי, יש לעדותו חשיבות רבה, בהיותה מפריכה את
28 תיאוריית העלילה שמייחסת ההגנה ל-א'. אילו היתה א' מעוניינת לנקום בנאשם, נקמתה היתה
29 יכולה להיות אכזרית וקשה דווקא בעיתוי זה, כאשר פרסום גם הקל שבקלים בענין חשד לביצוע
30 מעשי הטרדה מינית שייחסה לו אז, היה מחסל את סיכויי בחירתו של הנאשם לנשיא.

בדלתיים סגורות

8. אילנה דיין (להלן: "דיין")
- בהודעותיה (ת/108א, ת/134, ת/126), הזכירה א' את אילנה דיין כדוגמא לעיתונאים שפנו אליה, עם בחירתו של הנאשם לנשיא: "בהתחלה, כשהוא נבחר לנשיא צלצלו אלי כל מיני עיתונאים, הם ידעו מזה... צלצלה אילנה דיין... וכדי שאני לא אדבר שלח את אורי יואלי... הוא הפעיל את השיטה... השיטה קוראים אורי יואלי... למשל שצלצלו העיתונאים, הוא צלצל לשאול מה שלומי באצטלה של חבר שדואג לי ומוסר לי מהנשיא, סליחה דרישות שלום ומזל טוב..." (ת/126 עמ' 39).
- כאן המקום לציין שמעבר לעובדה שאנו מאמינים ל-א', כי אמרה אמת באשר להתקשרויות של עיתונאים שהתעניינו בנאשם בסמוך ולאחר בחירתו לנשיא המדינה, הדבר נתמך גם בהגיונם של דברים, שהרי פרימור העיד שאף שלא פרסם דבר, הוא העביר הנושא לטיפולו של עורך עיתון "הארץ" כשזה האחרון ידע על סיבת מפגשם של פרימור ו-א'. כך שמסקנה שבהגיון היא, כי לפחות במערכת עיתון אחד סיפור של א' כי הוטרדה מינית על ידי הנאשם היה ידוע.
- גרסתה זו של א' שדיין פנתה אליה בסמוך לבחירתו של הנאשם לנשיא, אף שלא אושרה בעדותה של אילנה דיין, מקובלת עלינו, לאור השיחה שמתקיימת בין א' לבין דיין במהלך שנת 2005, כשנה לפני פרוץ הפרשה. שיחה זו מהווה מעין "שיחת המשך" לשיחה קודמת בנושא זה, כפי שמסרה א' בהודעתה (ת/134), כי פגשה את דיין בסופר פארם בירושלים, [REDACTED], שאז שאלה את דיין אם לא מצא כלום נגד קצב: "עוד לא הצלחתם לעשות משהו בנושא של קצב?... משהו בסגנון הזה." (ת/134 עמ' 4).
- בעדותה בבית המשפט תיארה א' את המפגש האמור: "אני הייתי עם הילדים, היא היתה עם בעלה והיה איזה קטע שהיינו לבד, אז אמרתי לה תגידי, לא הצלחתם לעשות משהו עם הסיפור של קצב, כי בזמנו היא התקשרה אלי, אחרי שהוא נבחר. ואז היא אמרה לי משפט כמו, לא הצלחנו לאושש את ה..., משהו כזה, וזהו בדיוק הילדים שלי באו בעלה בא וזהו." (עמ' 2132 ואילך).
- דיין אישרה בעדותה בבית המשפט את קיומו של המפגש המתואר: "...ניגשה אלי אישה וביקשה לספר לי, על דברים שהיא יודעת, היא ככה אמרה, על משה קצב, השיחה היתה מאוד קצרה, לא ידעתי איך קוראים לה, היא לא הסכימה להגיד לי איך קוראים לה, היא רק אמרה לי שהיא [REDACTED], היא אמרה שהיא גרה ב...היה לי ברור מהדברים שהיא אמרה... שהיא מדברת בהקשרים של הטרדה מינית או עבירות מין... של משה קצב כלפיה..." (עמ' 3708).
- אף שדיין אינה זוכרת את תוכן השיחה עם אותה אישה (א'), היא זוכרת שזו אמרה לה דברים מהם השתמע: "...שיש לה לספר על משה קצב, זה היה המשמעות והתוכן של הדברים, אני לא יכולה להגיד לך שאני זוכרת את הסטנוגרמה של הסיפור" (עמ' 3709).

בדלתיים סגורות

1 עדותה של דיין הינה עוד ציון דרך להתבטאויותיה של א' במועדים קודמים בדבר הטרדתה המינית
2 והתלבטויותיה של א' אם לחשוף את הפרשה אם לא, וסותרת את הטעון לפיו מדובר ב"המצאה"
3 מאוחרת המונעת מרגשות נקם.
4

פרק ו' - שיטת הנאשם: קירוב והטרדה – ריחוק, מידור והשפלה

א. כללי

5 בפרק זה נרחיב בסקירת השיטה בה נהג הנאשם כלפי א', שיטה שהתאפיינה בשלב הראשון -
6 בקירוב והמלכה ובניסיון לגבות את התמורה, ובשלב השני, עם בוא הסירוב - בריחוק, מידור
7 והשפלה עד לפיטורין.
8

9 הרחבנו בפרק זה משום ששיטת הנאשם תומכת מחד גיסא בגרסת א', תוך שהיא מחזקת בהנהגת
10 השיטה גם כלפי נפגעות אחרות, ומאידך גיסא – שוללת מכל וכל את שפע טענותיו של הנאשם, החל
11 מהכחשתו את מידורה של א', טענות בדבר תפקודה הלקוי, וכלה בטענתו החילופית בדבר רומן
12 אהבים עם א'.
13

14 כעולה מהודעותיה ומעדותה, הרי במהלך תקופת העסקתה הראשונה, האדיר הנאשם את מעמדה
15 של א' בלשכה – מה שכונה בפיה, "תקופת המלוכה", כשתהליך האדרה זה כלל מתן גיבוי מלא ללא
16 סייג על ידי הנאשם. ניתנה לה זכות כניסה חופשית ללשכתו של הנאשם, שליטה מלאה על יומן השר
17 וקביעת הלוח והיא הוזמנה והשתתפה בכל הסידורים והאירועים של הלשכה.
18

19 עוד עולה מהראיות כי במקביל לתהליך "ההמלכה" התקיים תהליך אחר שבו נקט הנאשם באופן
20 הדרגתי, באמצעותו ביקש לגבות את היתמורה מ-א' עבור "המלכתה". הדבר בא לידי ביטוי
21 בהטרדות מילוליות שבתחילה נשאו אופי מתעתע של 'מעין חיזור', "בואי נחיה כמו כוכי ומרדכי",
22 בהמשך אמר לה ש"פינטז" עליה, שליחת ידיים, חיבוקים, ליטופים, נגיעות בחזה מתוך תקווה
23 שבסופו של הליך הדרגתי זה, תתרצה א' ותקיים עמו יחסי מין בהסכמה, וכדבריה: "היה את כל
24 הנושא הזה שהוא מעצים אותי מבחינת העבודה ומצד שני, הוא מטריד אותי מהצד של ה... מהצד
25 המיני. אז זה החוויות שאני חוויתי באותה תקופה. התעתוע הזה, שמצד אחד יש כאילו את
26 ההמלכה... מבחינת העבודה הוא נתן לי גיבוי ואני במעמד טוב... ומצד שני, יש את ההטרדות..."
27 (עמ' 2690).

28 וכן: "כל מערכת היחסים שם לא היתה תקינה... הוא המליך אותי והייתי מלכתו והייתי יקירתו,
29 נכון, והיום גם במרחק הזמן, אני אומרת זה לא נורמלי... אבל כשאתה בתוך זה, אתה לא, לוקח לך
30 זמן להבין, שמשוהו כאן לא תקין. כי זה בהתחלה נורא נחמד, שהבוס שלך נותן לך גיבוי, ומעצים
31 את הסמכויות שלך והכל." (עמ' 4-2693).

בדלתיים סגורות

המאשימה טוענת כי הנאשם "המליך" את א' משום שסבר כי בתמורה לכך היא תתרצה ו'יתשלם' על 'המלכתה' זו בכך שתקיים עמו יחסי מין בהסכמה, וכי על רקע סירובה, החל הנאשם בתהליך הדרגתי של מידור, העלבה והשפלה שהתבטא, בין היתר, בפגיעה בסמכויותיה הבסיסיות כמנהלת לשכה, תוך ריקון תפקידה מתוכן.

על פי הנטען, התהליך היה הדרגתי, שיטתי ולא נעשה באופן חד ודרמטי, כאשר במלאכת "קיצוץ כנפיה" של א' ופגיעה במעמדה, נטלו חלק גם עוזרי הנאמנים שסרו למרותו, כאשר הפגיעה, גם מבלי שהדברים נאמרו מפורשות אי - פעם על - ידי הנאשם, באה כתגובה לאי - היענותה לו. גם בתקופה זו שהוגדרה על ידי א' כתקופת "המידור וההשפלה", לא פסקו ניסיונותיו של הנאשם להשיג מבוקשו.

משהשיכה א' לעמוד בסרבנותה, החל הנאשם בתהליך קירובן של עובדות אחרות בלשכה "למלוכה". לדוגמא, נהג לקרוא לנא, שלא לצורך מקצועי כלשהו, להיכנס ללשכתו תוך הפגנת יחס מועדף כלפיה והפגנת יחס של זלזול ועוינות כלפי א', והכל בנוכחותה של נ.א., והדברים יפורטו בהמשך (ראה לענין זה דבריה של נ.א.: "ביקש ממנה שכאשר אני בחדר שהיא לא תיכנס" עמ' 849).

הנאשם צעק על א', העליב והשפיל אותה בלשכה בתל אביב ביום 17.9.1998, בעת ביקורה של ח"כ נעמי בלומנטל ואסר על עובדי לשכתו למסור לה את לוח"ז נסיעותיו לחו"ל. לשיא הגיעו הדברים כשהורה לה במהלכו של אחד הסיורים לרדת מן הרכב ולחזור ללשכה, אירוע שהביא את א' לכתוב לו מכתב זועם שלאחר 11 יום מיום קבלתו, פיטר אותה הנאשם כאשר כתב לה את מכתב הפיטורין (ת/126ב).

הנאשם כפר בקיום שיטה של 'קירוב וריחוק' ובשינוי יחסו ל-א', משטען לקיומו של יחס טוב, אדיב ומנומס מצדו כלפיה מהיום הראשון להעסקתה ועד לפיטוריה בנסיבות שאולץ לעשות כן, לאור הצטברותן של תלונות על תפקודה, כשפיטוריה היו מסיבות ענייניות ומקצועיות בלבד.

להלן נראה כיצד הוכחה השיטה ויישומה על א'.

ב. מאפיינים נוספים בתקופת המלוכה - מתנות

א' העידה כי תקופת המלוכה התאפיינה בנוסף לכל מה שפורט לעיל, במתן תשומת לב אישית מיוחדת שהתבטאה בשיחות טלפון מרובות, הן בשעות היום והן בשעות הלילה, וכן בהענקת מתנות על ידי הנאשם: סט עגילים, שוקולדים וכן סט בשמים קטנים. נתמקד במתנת העגילים משום הייחוד שבה בתגובת הנאשם.

בדלתיים סגורות

- 1 בהודעתה ת/103 א אמרה א' כי הנאשם נתן לה במתנה קופסה ובה 6 זוגות עגילים כשחזר מאחת
2 מנסיעותיו לחו"ל.
- 3 משנשאל הנאשם בחקירתו על הענקת מתנות ל-א' השיב "לא זכור לי" (ת/5 עמ' 6 שו' 53). בהמשך,
4 משנשאל שוב אם נהג להביא ל-א' מתנות כשחזר מחו"ל השיב אותה תשובה: "לא זכור לי". (שם,
5 עמ' 7 שו' 58).
- 6 משנשאל ספציפית על העגילים, הכחיש הנאשם בכל תוקף והשיב: "לא קניתי דבר כזה, לא הבאתי
7 לה את זה. אני אומר את זה בוודאות. היא מעלילה עלי, ומשקרת." (שם, עמ' 7 שו' 68-69).
- 8 אלא שתשובה אחרונה זו של הנאשם תשתנה מן הקצה אל הקצה בחלוף תקופה של כשנתיים, כאשר
9 השיב הנאשם לשאלה פתוחה של החוקר בהודעתו מיום 27.11.2008, האם ברצונו להוסיף דבר מה:
10 "אני רוצה לספר פרט ששאלתם אותי בחקירה, הענין של 6 זוגות עגילים, הצגתם בפני, אני לא
11 נתתי לה מתנה עגילים. כשקראתי את חומר החקירה אז פתאום אני רואה ונזכרתי בפרטים...
12 ממתי אדם נותן 6 זוגות עגילים למזכירה, נותנים זוג אחד בשביל הערכה, תשומת לב. אלא
13 שבעקבות קריאת חומר החקירה נזכרתי באירוע. במהלך הטיסה של אל-על עוברים בדיוטי פרי.
14 .. עבר הדיוטי פרי קניתי קופסא עם 6 זוגות עגילים.... שם את הקופסא הקטנה בתוך השקית עם
15 כל החומר המשרדי. אני נוחת בשדה התעופה, מקבלים אותי עובדי המשרד. .. א' לוקחת את
16 השקית משדה התעופה עם החומר המשרדי ובתוך זה נמצאת הקופסא עם העגילים... שכחתי
17 שזה בתוך שקית וחשבתי שאיבדתי את מה שקניתי. הגנבת הזו לא שאלה אותי מה לעשות עם זה,
18 מופיעה אצלכם ומספרת שקיבלה 6 זוגות עגילים ממני... תבואי תשאלי של מי הקופסא, מה
19 לעשות איתה, למי לתת, ואפילו לא החזירה, פשוט גנבה.. אני לא חושב שזה עלה בשימוע. לא
20 העלו את זה בשימוע." (ת/16, עמ' 22 שו' 582).
- 21 הנאשם חזר על הגרסה לפיה א' גנבה ממנו את העגילים, גם במהלך עדותו בבית המשפט. גרסתו של
22 הנאשם לפיה א' גנבה את העגילים והוא לא נתן לה אותם במתנה, נדחתה על ידינו מהנימוקים
23 הבאים:
- 24 ההסבר ניתן במסגרת גרסה כבושה שנמסרה כשנתיים לאחר שנחקר והכחיש כליל קניית העגילים
25 ונתינתם במתנה ל-א'. זאת ועוד, טענתו של הנאשם כי לאחר קריאת חומרי החקירה הוא "נזכר"
26 בדברים אינה משכנעת. זאת נאמר בלשון המעטה. נסביר.
- 27 כאמור, הנאשם הכחיש במסגרת הודעתו (ת/5), את עצם קניית העגילים, כמו גם את מסירתם
28 במתנה ל-א'. האופי הקטגורי של תשובתו, בה שלל מכל וכל את עובדת קניית העגילים: "לא קניתי
29 דבר כזה", עומד כנגד טענת ההיזכרות המאוחרת בדברים.
- 30 לא ברור כיצד קריאת חומרי החקירה "עוררה" את זיכרונו של הנאשם וגרמה לו לחזור בו מתשובתו
31 הקודמת "לא קניתי דבר כזה", ולטעון את ההפך.

בדלתיים סגורות

יתרה מזו, א' לא נחקרה במהלך עדותה בבית המשפט על סיפור 'גניבת' העגילים מן הנאשם, מה שהביא את הנאשם להתריס כלפי סניגוריו במהלך חקירתו, מדוע הם לא שאלו אותה על כך (עמ' 4643). ההימנעות מחקירת א' בנקודה ששנויה במחלוקת מותרת גרסתה כבלתי מעורערת.

בניסיונו של הנאשם להציג את א' כגנבת, הוא חשף עצמו כמי שלא דובר אמת. מסקנתנו מן האמור לעיל, היא ש-א' היא זו שאמרה אמת בענין העגילים שהוענקו לה במתנה על ידי הנאשם, כאשר אמונו בעדות א' בענין מתנת העגילים, משליך גם על האמון שאנו רוחשים לעדותה, ככל שהיא מספרת על מתנות נוספות שהנאשם נתן לה מדי פעם, כגון 'בשמים קטנים' ושוקולדים, כל אימת שחזר מחו"ל.

ג. שיחות הטלפון

גרסתה של א' בענין שיחות הטלפון האובסיסיביות, הן בשעות היום ובעיקר בשעות הלילה, סוקרה כבר בפרק עדותה.

הנאשם מצדו, טען, הן בחקירתו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט, שחרף ריבוי השיחות הטלפוניות שהתנהלו בינו לבין א' במהלך תקופת העסקתה, מדובר בשיחות עבודה בלבד ולא בשיחות אינטימיות או בשיחות מטרידות.

הנאשם נחקר על כך בהודעתו, הכחיש וטען כי א' משקרת:

ש: "נהגת להתקשר ל-א' אחרי שעות העבודה הביתה?"

ת: בענייני עבודה.

ש: עוד אמרה א' ציטוט 'קצב היה מתקשר אלי המון הביתה כל הזמן בלי הפסקה. ... הוא היה מתקשר כל הזמן ברגע שאני מגיעה הביתה, הוא היה מתקשר לפלאפון של העבודה והביתה. הוא היה אומר שהוא מתגעגע אלי ומה אני עושה, מה אני לובשת, שאני אוריד את הבגדים או סתם להגיד לילה טוב'.

ת: היא משקרת, היא מתארת חוויות כנראה שעברה עם מישהו אחר ומשליכה את זה עלי...

ש: לדברי א', אתה התקשרת אליה כאשר היא נסעה לנסיעה בחו"ל לניו יורק וללוס אנג'לס. התקשרת עד שהיא עלתה למטוס, השארת לה הודעות בבית מלון בו היא התאכסנה בחו"ל.

ת: לא זוכר את זה, יכול להיות שזה קשור בענייני עבודה" (ת/5, עמ' 41).

31 בחקירתו מיום 7.9.2006, שב נאשם ונשאל לגבי שיחות הטלפון בשעות הלילה המאוחרות 22.00 - 23.00 שביצע אל א' השיב:

בדלתיים סגורות

1 "לא היו שיחות אינטימיות, לא היו שיחות מיניות, עם אף אחת מהשלוש.. יכול להיות שהיה כן
2 שיחות טלפון, בענייני עבודה, עם כל השלוש... ושעות כאלה, עם כל הכבוד, לי יש גם את חיי
3 המשפחה שלי ואת העיסוקים שלי... גם אני רוצה את המנוחה הנפשית, ואני רוצה את הפרטיות
4 שלי עם משפחתי... יש לנו חיי משפחה מאוד אינטנסיביים... " (ת/א6), עמ' 46).

5
6 אלא שפלטגי השיחות המתעדים שיחות ליליות ארוכות בין הנאשם לבין א', טופחים על פני גרסתו
7 של הנאשם, כי לא ניהל שיחות בשעות הלילה, וכי את השעות האלה הוא מקדיש למשפחתו.
8 לאחר קבלת חומרי החקירה ומשנחשף הנאשם לקיומם של פלטגי הטלפון, המתעדים שיחות עם א'
9 בשעות הלילה המאוחרות, ביצע הנאשם תפנית חדשה ואמר ש-א', שעברה משבר ותקופה קשה מאוד
10 בחייה האישיים, נהגה לחלוק איתו את קשייה בשיחות טלפון אלה, כאשר הוא הקשיב לה מתוך
11 הפגנת הזדהות, הבנה והתחשבות בה ותו-לא. (עמ' 4641).

12 גרסה חדשה זו אינה אלא אמירת אי אמת, משהיא עומדת בסתירה לדבריו במהלך חקירותיו
13 במשטרה, כשבחר להכחיש קיומן של שיחות ליליות כאלה וטען כי א' משקרת במצח נחושה.
14 הימנעותם של ב"כ הנאשם לעמת את א' עם גרסתו החדשה של הנאשם, באשר לתוכן של השיחות
15 הליליות, שכעת הוא מודה בקיומן, רק מחזקת את מסקנתנו בדבר אי אמיתות גרסתו המאוחרת של
16 הנאשם בנקודה זו.

17
18 גם כאן, כמו בענין העגילים, שינה הנאשם את גרסתו מן הקצה אל הקצה: החל מהכחשת קיומן של
19 שיחות ליליות עם א' בתואנה ששעות אלו הוא מקדיש למשפחתו שלו, ועד לאישור קיומן של שיחות
20 אלה בתרצו זאת בכך שבמהלך השיחות הליליות הוא רק הקשיב למצוקותיה של א'.
21 אנו קובעים כי דבריו של הנאשם אינם אמינים ולא ניתן לסמוך עליהם. אנו מעדיפים את גרסתה של
22 א' בדבר קיומן של שיחות טלפון אינטנסיביות הן ביום ובעיקר בלילה, שנשאו אופי של הטרדה
23 מינית ואשר התקיימו בתקופת "המלוכה".

ד. מלוכה - במשמעות גיבוי ומתן סמכויות

24
25
26 ב"כ הנאשם תוהים כיצד יכולה היתה א' להתייחס לתקופה הראשונה במהלכה הוטרדה מינית על
27 ידי הנאשם ונאנסה על ידו פעמיים כ"תקופת מלוכה", התקופה "המאושרת" בחייה? הסנגורים
28 מפנים לעובדה לפיה דווקא במהלך התקופה הראשונה, במהלכה טוענת א' כי נאנסה, היא אינה
29 מוצאת לנכון לשוחח על בעיותיה עם איש ולפנות לקבלת עזרה והתערבות, והיא עושה זאת רק
30 במהלך התקופה השנייה שאז הפגיעה בה מתבטאת בעיקרה בסמכויותיה בעבודה. ההגנה מבקשת
31 להסיק מכך שכנראה במהלך התקופה הראשונה, עת נעשו בה המעשים המיניים, הדבר היה